4

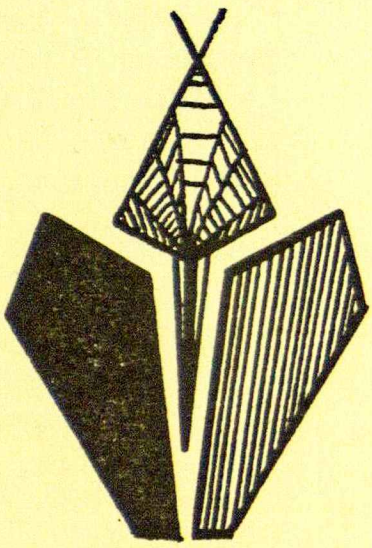

ATEITIS

ATEITIS

LIETUVIŲ KATALIKIŠKO JAUNIMO ŽURNALAS

1974 M. BALANDŽIO MĖN. — Nr. 4 1974 APRIL — Vol. LXIV No. 4

TURINYS

Tikėjimo gyvumas 97
Mūsų pasaulis 98
Esame Ateitininkai — atsinaujinkime! — **Linas Sidrys** . 102
Kunigas ir lietuvių tauta — **prel. dr. J. Končius** . . . 108
Kryžiaus kelias — **kun. K. Žitkus** 110
Aloyzo Barono "Abraomo Sūnaus" romaną perskaičius — **Linas Mikulionis** 112
Atsiųsta paminėti 114
Laiškas 115
Mūsų veikla 116
Moksleivių ateitininkų kuopų pranešimai 118
Jaunos Jėgos
Žiūriu pro langą — **Rita Stukaitė** 122
Kuo aš noriu būti — **Vida Momkutė** 123
Ką gero gali padaryti savo draugui — **Algis Petrulis** 123
Jeigu aš būčiau gyvulys — **Rasa Plioplytė** . . . 123
Žiūriu pro langą — **Eglė Butvilaitė** 123
Klausimas "Kodėl?" — **Kęstutis Šeštokas** 124
Kreivos šypsenos
MAS — Yzas 128

Viršelis: V. Pranaičio
J. Staškaus — 127.
Nuotraukos: V. Pranaičio — 103, 104, 106; A. Kezio SJ — 121.
Iliustracijos: V. Pranaičio — 101, 108, 111, 113;

REDAKCIJA:

Kun. Jonas Staškevičius,
941 Dundas St., W. Toronto ,3 Ont., Canada.
Telefonas: (416) 364-7646.

REDAKCIJOS KOLEKTYVAS:

Rūta Čepaitytė, Algis Čepas, ses. Dalia Keblinskaitė, Vincas Kolyčius, Almis Kuolas, Emilija Pakštaitė, Danguolė Stončiūtė.

LAUŽYMAS:

Vytas Pranaitis.
Spaudos darbus atlieka Draugo spaustuvė Čikagoje.

ADMINISTRACIJA:

Juozas Polikaitis — ATEITIS,
7235 S. Sacramento Avenue,
Chicago, Illinois 60629
Telefonas: (312) 434-2243.

ATEITIS yra Moksleivių Ateitininkų Sąjungos leidinys. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje $7.00, susipažinimui prenumerata $5.00, garbės prenumerata $15.00, visur kitur laisvame pasaulyje $5.00.

ATEITIS — The Lithuanian Catholic Youth Magazine. Published monthly, except July and August, by the Lithuanian Catholic Youth Association. Business address: 7235 South Sacramento Avenue, Chicago, Illinois 60629. Yearly subscription in the US and Canada $7.00. Single copy $1.00. Second class postage paid at Chicago, Illinois.

ateitis

BALANDIS — APRIL

1974

TIKĖJIMO GYVUMAS

Kalbama, kad daugelio krikščionių tikėjimas yra apmiręs, sustingęs. Jame nėra spontaniškumo, gyvumo ir džiaugsmo. Tie žmonės gyvena nuolatinėj rutinoj — kartoja vis tą patį. Dažnai jų tikėjimas pasireiškia tik šventovių lankymu šventadieniais ir automatišku sakramentų priėmimu. Kasdieninis gyvenimas dažnai yra visiškai pagoniškas — nesiskiriąs nuo kitų aplinkoje gyvenančių žmonių. Įvairius savo pilkos kasdienybės veiksmus jie atlieka pagal principus dažnai nesiderinančius su krikščioniškuoju mokslu ir jaučiasi esą teisūs.

Visai nenuostabu, todėl, kad yra norinčių tokį tikėjimą pataisyti. Atsiranda įvairūs sąjūdžiai kalbą apie vidinio gyvenimo pagyvinimo arba atgaivinimo reikalą. Kadangi žmogaus šiltumas bei gyvumas pasireiškia jausmais, tai ypatingas dėmesys yra kreipiamas į žmogaus jausminį pasaulį. Bandoma jausmais viską spręsti, tik jais galutinai pasitikėti, juose atrasti tą tikėjimo gyvybę, kuri nesurandama šaltame prote. Ieškoma "asmeninių išgyvenimų", o jeigu jų nėra — spėjama, jog tai dvasinės mirties ar apmirimo stovis.

Reikia sutikti, jog žmogaus jausmų pasireiškimas pasako nemaža apie žmogaus vidų. Tačiau taipgi reikia žinoti, kad tikėjimas yra gyvas ne todėl, kad jausmais paremtas, bet todėl, kad jis remiasi žmogaus valia. Tikėjimas yra gyvas tik tada, kai žmogus praktikoje valingai įgyvendina tai ką protu tiki. Šiame įgyvendinime, aišku, savo vaidmenį atlieka ir jausmai, tačiau jie neturi mums nei vadovauti, nei galutinai mus apspręsti. Jeigu taip pasitaiko — reiškia, kad mes esame sumaišę savo vadovaujančių ir sprendžiančių galių vertybes.

LIETUVOS NACIONALINĖ M. MAŽVYDO BIBLIOTEKA

MŪSŲ PASAULIS

Krikščioniškas gyvenimas be maldos yra tarsi užpūsta žvakė, pareiškė pop. Paulius VI bendrosios audiencijos metu Šv. Petro bazilikoje. Religija, kaip žmogaus ryšys su Dievu, automatiškai reikalauja pokalbio-maldos. Tai pagrindinis protaujančios būtybės beveik instinktyvus veiksmas, o ne sentimentalumas, tamsumas ir savanaudiškumas, kaip kai kurie dažnai bando teigti. Gaila, kad daugelis nenori melstis, nemoka melstis ir nesimeldžia, nes nesupranta maldos prasmės. Jie sako, kad moderniam žmogui maldos jau nebereikia. Tačiau tikrasis žmogus, žmogus kuris tikrai yra modernus, kuris junta kultūrinių ir socialinių vertybių pažangą, pagrinde yra religinis žmogus, ieškąs santykio su Dievu.

Atgailos sakramento patobulintos liturgijos nuostatai, kuriuos parengė ir išleido Vatikano liturginė komisija, toliau užtvirtina ausinės išpažinties praktiką ir būtinumą. Ausinė išpažintis būtina sunkios nuodėmės atveju, o patartina kitais atvejais kaip pagalba tvirtesniam suartėjimui su Dievu. Atgailos naujoje liturgijoje pabrėžiamas bendruomeninis aspektas, nes nuodėmė yra nusikaltimas ne tik prieš Dievą, bet sykiu ir prieš Bendriją. Todėl reikia susitaikymo ne tik su Dievu, bet ir su Bendrija. Atgailos sakramento teikimui nurodomos trys formos: 1) atgailautojas gailisi, išpažįsta savo nuodėmes kunigui ir gauna išrišimą; 2) būrys atgailautojų dalyvauja atgailos pamaldose, bendrai daro sąžinės sąskaitą, gailisi už nuodėmes ir paskui kiekvienas paskirai eina išpažinti savo nuodėmes kunigui bei gauna išrišimą; 3) būrys atgailautojų dalyvauja atgailos pamaldose ir gauna bendrą išrišimą, po kurio, artimiausia pasitaikiusia proga, privalo eiti privačios išpažinties. Ši paskutinioji forma, tačiau, tegalima vartoti retais atvejais, kurie dažniausia pasitaiko tik misijų kraštuose, būtent, kai yra tiek daug norinčių eiti išpažinties, jog kunigas nebespėja kiekvieno paskirai išklausyti ir duoti išrišimą. Naujuose nuostatuose taipgi yra padarytų pakeitimų privačios išpažinties atžvilgiu. Kunigui duodama laisvė paskaityti klausykloje atgailautojui Šv. Rašto ištraukų, kad atgailautoją jos nuteiktų tyresniam gailesčiui ir atsigręžimui į Dievą. Išrišimo formulė irgi yra pakeista. Neoficialus jos vertimas yra maždaug toks: "Dievas, gailestingumo Tėvas, savo Sūnaus mirtimi ir prisikėlimu sutaikė pasaulį su savimi ir išliejo Šventąją Dvasią nuodėmių atleidimui. Bendrijos tarpininkavimu Jis tau teatleidžia ir tave tenuramina. O aš tave išrišu iš tavo nuodėmių vardan Dievo: Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios". Paskui kunigas su atgailaujančiu bendrai kalba žodžius: "Garbinkime Viešpatį, nes Jis yra geras — Jo gailestingumas amžinas".

Kard. James R. Knox, Melbourno arkivyskupas, paskirtas naujuoju sakramentų ir liturgijos kongregacijų viršininku. Kaip sakramentų kongregacijos prefektas, jis perims pareigas iš kard. Antonio Samorė, kuris dabar paskirtas Vatikano bibliotekarijumi ir archyvistu. Liturginės kongregacijos prefekto vietą jis perims iš kard. Arturo Tabora Araoz, kuris šiuo metu jau vadovauja vienuolijų kongregacijai. Nors kard. Knox paskirtas dviejų kongregacijų viršininku, tačiau jos nenumatomos sujungti, o ir toliau veiks savarankiškai. Norima tik, kad jos labiau viena su kita bendradarbiautų, nes dažnai jų darbų rėmai apima tuos pačius dalykus.

Lenkijos vyskupai turėjo dvi dienas trukusį pasitarimą su Lenkijos komunistine valdžia sunormalinimo valstybės ir Bendrijos santykių reikalu. Vyskupai savo pareiškime pasisakė žiūrį į užs. reik. ministerio Stefan Olszowski lankymąsi Vatikane pozityviai, tačiau pabrėžė, jog administraciniai nutarimai negali vesti jų į santykių normalizavimą su dabartine valdžia. Tam reikėtų teigiamo išsprendimo tokių pagrindinių problemų kaip religinė laisvė, iš-

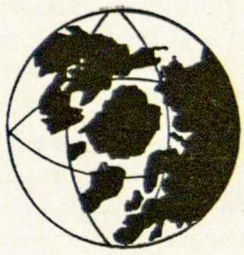

sireiškimo laisvė, moralinės atmosferos gynimas, lygybė praktikuojantiems katalikams socialinėje, profesinėje, ekonominėje ir politinėje srityje. Pokalbiuose buvo tartasi ir dėl leidimų statyti naujas šventoves. Nors vyskupai pripažįsta, kad leidimai yra duodami, tačiau taip sunkiai ir taip lėtai, kad nepatenkina tikinčiųjų nuolat didėjančio poreikio.

Kard. Jozsef Mindszenty planuoja plačiai apkeliauti JAV ir savo tautiečiams bei kitiems paaiškinti, kodėl jis net popiežiaus prašomas savo noru neatsistatydino iš Esztergom arkivyskupo pareigų. Jis pareiškė, kad šiuo metu tiek žmonija, tiek Bendrija yra baisioje krizėje. Savo kelionės metu po JAV jis bandys nušviesti, kad Vatikano dabar vedama prisitaikymo politika tiek Vengrijoje, tiek ir kituose Rytų Europos kraštuose, yra didelė klaida.

Laisvosios Kinijos katalikai atšventė 300 metų sukaktį nuo pirmojo kiniečio vyskupo paskyrimo. Kun. Lo Wentsao, vakariečiams žinomas kaip Gregory Lopez, buvo paskirtas tituliariniu Bazilės vyskupu ir Nankingo apaštališkuoju vikaru 1674 m. Tačiau jis buvo konsekruotas tiktai 1685 m., šešetą metų prieš savo mirtį. Paskui daugiau jokių kiniečių vyskupų nebuvo iki 1926 m., kada šeši kiniečiai vėl buvo konsekruoti. 1948 m. Kinijoje jau buvo 25 vietiniai vyskupai. Dabar laisvojoje Kinijos dalyje yra iš komunistinės Kinijos ištremtasis Nankingo arkivyskupas kard. Paul Yu Pin ir penki vyskupai valdą laisvosios Kinijos vyskupijas. Komunistinėje Kinijoje likusiųjų vyskupų likimas nežinomas.

Nauja melchitų apeigų katalikų seminarija atidaryta Rabuė mieste, Lebanone, vietoj uždarytosios seminarijos Jeruzalėje. Naujosios seminarijos pastatas yra vienas iš būsimo pastatų junginio, kuriame bus įkurtas melchitų apeigų katalikų archyvinis ir studijinis centras, pavadintas mirusio jų apeigų Antiocho patriarcho Maksimos IV Sayegh vardu.

Vatikano spaudos agentūra paneigė visus Europos žurnalistų spėliojimus apie popiežiaus keliones į Lenkiją, Vak. Vokietiją ir Austriją.

"The Exorcist" filmas ir knyga, pagal kurią tas filmas padarytas, yra tikro įvykio visiškas iškraipymas ir išniekinimas, pareiškė arkiv. Philip M. Hannan, kalbėdamas baptistų suvažiavime. Pasirodo, jis visą tą įvykį puikiai žino, nes kai buvo vykdomas filme vaizduojamas egzorcizmas, jis dirbo Vašingtono kūrijoje ir visus įvykio dokumentus yra skaitęs. Berniukas, kuris buvo piktosios dvasios apsėstas, jokiu būdu nebuvo "pardavęs savo sielą velniui", bet kovojo visomis jėgomis prieš piktąją dvasią ir tą kovą laimėjo egzorcizmo pagalba. Padarytasis filmas gi žavi ne laimėjimu, o blogiu ir jame ieško sensacingumo. Pats filmas ir jo nepaprastas pasisekimas parodo kaip šių dienų žmonės yra persiėmę blogiu ir kaip mažai tesirūpina dorybių ugdymu. Dorybes tik tada galima ugdyti, kai žmogus prisiima pilną atsakomybę už savo veiksmus. Dabartinis žmogus tokios atsakomybės prisiimti nenori.

Meksikos vyskupų konferencija išleido laišką, kuriame pasisako apie krikščionių pareigas bei gaires socialinėje bei politinėje srityje. Privati pramonės nuosavybė, jų manymu, yra geras būdas įgyvendinti socialinį teisingumą, jeigu ta nuosavybė yra suprantama Evangelijos vertybių šviesoje. Tačiau tokios sistemos įgyvendinimui reikia padaryti didelių pakeitimų. Investavimas ir gamyba turi būti nukreipti į pagrindinius žmonių poreikius, o beribis nuosavybių perteklius kai kurių rankose turi būti pakeistas veiksmingu nuosavybių paskirstymu visiems bendruomenės nariams. Vyskupai savo laiške labai sukritikavo marksistinį socializmą ir pareiškė, kad iš religinės pusės marksizmas yra nesuderinamas su krikščionybe.

Krikščionys susipažįsta su tikruoju Kristumi palaipsniui, ir

tas susipažinimas trunka visą gyvenimą, pareiškė pop. Paulius VI tūkstantinei miniai žmonių Vatikano audiencijų salėje. Kiekvienas Kristaus pažinimas mums tuojau parodo to pažinimo nepakankamumą ir todėl nuolat skatina žvelgti giliau. Tai esąs natūralus reiškinys. Kristus žemėje gyvendamas irgi žmonėms palaipsniui apsireiškė ir tik kančios metu viešai prisipažino esąs karalius, Mesijas ir Dievo Sūnus.

Popiežių Pijaus XI ir Pijaus XII laikysena Musolinio ir Hitlerio valdymo laikais dažnai kai kurių dabar yra kritikuojama ir smerkiama. Sakoma, jie savo tylėjimu rėmę fašistinę ir nacinę sistemą. Šis teigimas yra visai sukritikuojamas ir paneigiamas dokumentaciniais faktais britų rašytojo Anthony Rhodes pasirodžiusioje knygoje "The Vatican in the Age of Dictators (1922-1945)". Jis remiasi to meto Vokietijos užsienio reikalų ministerijos dokumentais (pilname stovyje patekusiais 1945 m. į alijantų rankas), britų užsienio ministerijos dokumentais ir paties Vatikano dokumentais.

Autorius nėra katalikas ir gana aštrokai kitais atžvilgiais pasisako apie Vatikaną, tačiau bet kokį popiežių palinkimą ar bendradarbiavimą su nacių ar fašistų valdžiomis visiškai atmeta kaip dabar sukurtą fantaziją, o dokumentais įrodo, kad to meto popiežiai netylėję.

Liuteronų ir katalikų teologų komisija, susidedanti iš 13 katalikų ir 13 liuteronų atstovų, užbaigė savo mokslinius svarstymus apie popiežystę oficialiu bendru pareiškimu. Jame visi dalyviai pasisako, kad atnaujintoji popiežystė galėtų būti nebe užtvara, o priemonė krikščionių vienybei atsiekti. Liuteronų teologų manymu, Evangelijos šviesoje atnaujinta ir performuota popiežystė būtų tinkama matomoji Bendrijos vienybės ir tarnavimo išraiška. Katalikų teologų manymu, popiežiškasis primatas esąs įsteigtas pagal Dievo norą, nors konkrečios detalės, pagal kurias jis dabar egzistuoja, nėra būtinos nei pagal Naująjį Testamentą, nei pagal Kat. Bendrijos mokslą. Šis bendras pareiškimas yra grynai teologinių svarstymų pobūdžio: nei katalikų, nei liuteronų vadovybės oficialaus pareiškimo dar nepadarė.

Liturginis atsinaujinimas įstatymų bei taisyklių atžvilgiu jau beveik pabaigtas, pagal liturginės kongregacijos sekretorių arkiv. Annibale Bugnini. Jis tai pareiškė kongregacijos leidžiamame mėnesiniame žurnale "Notitiae", kuriame išdėstė praėjusių dešimties metų laikotarpio liturgijos reformavimo darbą. Per sekančius dešimt metų, vietinės Bendrijos turės pasišvęsti liturginių pakeitimų įsisąmoninimui bei įgyvendinimui. Tada tik būsianti liturgiškai atsinaujinusi visa Bendrija.

Moterų vaidmens Bendrijoje ir bendruomenėje komisijos darbo terminas pratęstas popiežiaus parėdymu iki 1976 m. Komisija buvo pop. Pauliaus VI įsteigta praeitais metais ir per tą laiką yra svarsčiusi žmogaus paskirtį dieviškoje kūryboje, moters vietą ir atsakomybę Bendrijos išganymo misijoje, ir moterų vietą modernioje bendruomenėje, pagal II Vat. Santarybos dokumentus. Komisijai ir toliau vadovauti paliktas vysk. Enrico Bartoletti.

Vatikano sekretorijatas nekrikščionims greit išleis knygą, kurioje 20 žymių asmenų, atstovaujančių didžiąsias pasaulio religijas, pasisako apie žmogų ir apie klausimus liečiančius dabartinę žmogaus aplinką.

Anglikonų Bendrija prisijungė prie anglų katalikų sąjūdžio, reikalaujančio sugriežtinti liberalius aborto įstatymus Didž. Britanijoje.

Pasaulio vyskupų sinodo IV suvažiavimas įvyks š. m. rugsėjo 27 d. Vatikane. Suvažiavimo tema — Evangelijos skleidimas pasaulyje.

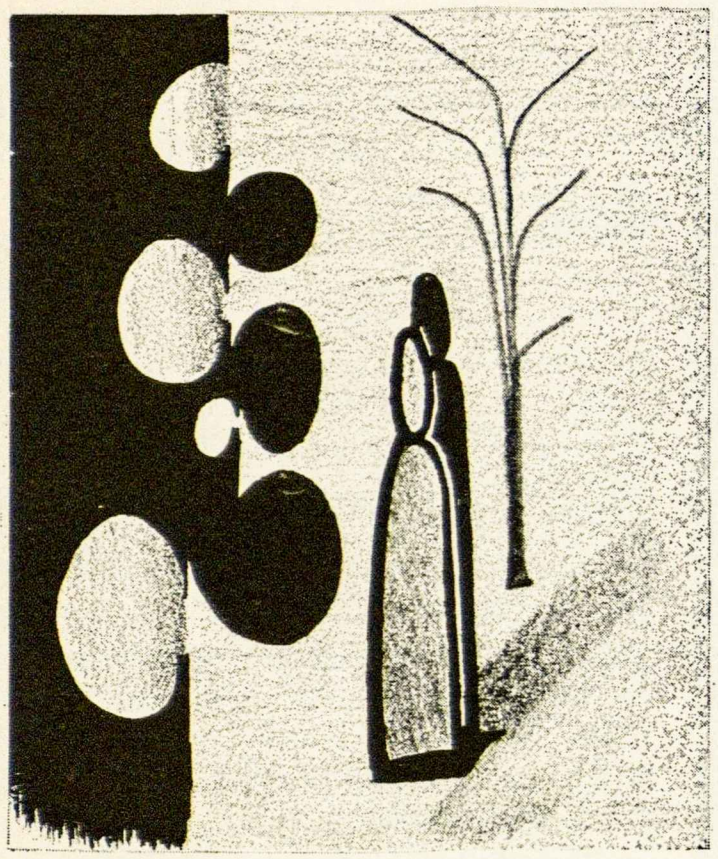

Vengrai katalikai, anot Šveicarijos radijo, laiške pop. Pauliui VI pareiškė, kad popiežius parodęs labai menką vengrų padėties supratimą, pašalindamas kard. Jozsef Mindszenty iš Vengrijos primo sosto, ir pasiūlė popiežiui tą savo sprendimą dar kartą pergalvoti.

Vatikano radijas, komentuodamas apie Lenkijos vyskupų ir komunistinės valdžios pokalbius trukusius dvi dienas, išreiškė santykių sunormalėjimo viltį. Tuo tarpu Vakarų Berlyno radijas pranešė, jog Lenkijoje Mišių celebravimo metu areštuotas ir beprotnamin patalpintas kun. Piotr Zabielski, visai protiniai sveikas žmogus. Lenkijos vyskupai esą protestavę dėl šio įvykio, tačiau apie tai neskelbianti Lenkijos komunistinė spauda. Taipgi šiomis dienomis Lenkijoje komunistinės valdžios įsakymu uždaryta katalikiškoji leidykla "Verum".

Apaštalavimo Tyrimų Centras Vašingtone padarė studiją apie pašaukimų į kunigus sumažėjimo priežastis. Dvi pagrindinės priežastys, pasirodo, yra: kunigų nepasitenkinimas savo kunigavimu ir todėl nerekomendavimas jaunuoliams to pašaukimo, ir vyskupų arba vyskupijų nesirūpinimas pašaukimų skatinimu bei ugdymu.

Vietnamo vyskupų konferencija kreipėsi į Š. Vietnamo valdžią prašydama suteikti ten gyvenantiems teisę laisvai praktikuoti savo religiją, o į P. Vietnamo valdžią — didesnės laisvės politinėje veikloje. Vyskupai taipgi prašė abi puses kuo greičiau paleisti visus politinius kalinius, baigti karinius veiksmus ir leisti savo teritorijose laisvai veikti bei judėti tarptautiniam Raudonajam Kryžiui.

Kard. Boleslaw Kominek, Wroclaw arkivyskupas, prieš metus pakeltas kardinolu, mirė sulaukęs 70 m. amžiaus. Jo arkivyskupija apėmė žemes, kurias Lenkija gavo iš Vokietijos po II p saulinio karo. Jis 1972 m. suvaidino pagrindinę rolę išgavimui oficialaus Vatikano pripažinimo pokarinių Lenkijos-Vokietijos sienų. 1965 m. su kitais Lenkijos vyskupais jis buvo prisidėjęs prie laiško Vak. Vokietijos vyskupams, kuriame bandė atitaisyti pokario santykius tarp lenkų ir vokiečių. Komunistinė valdžia Lenkijoje tą veiksmą tada buvo supratusi kaip lenkų hierarchijos kompromisą vokiečiams ir spėjama, kad dėl susidariusių nepalankių Bendrijos-valdžios santykių, pop. Paulius VI 1966 m. atsisakęs kelionės į Lenkiją, švenčiančią 1000 m. krikščionybės sukaktį.

Esam ateitininkai – atsinaujinkim!

LINAS SIDRYS

Visi, kurie bent kiek yra susipažinę su ateitininkų ideologija, žino, kad ji stato begalybes uždavinių. Penki principai apima visą žmogaus gyvenimą ir reikalauja nuolatinių pastangų juos tikrai įgyvendinti. Viešasis žmogaus pasireiškimas veikloje yra tiktai maža dalelė jo pastangų būti ištikimu principams. Katalikiškumas reikalauja, kad visi būtume pamaldesni ir labiau priartėtume prie Dievo. Tautiškumas ir šeimiškumas skatina mus ypatingai tarnauti tiems, kurie yra mums artimiausi. Visuomeniškumas laukia tinkamo pasiruošimo ir ištesėjimo darbe su žmonėmis. O inteligentiškumas traukia į tiesos pažinimą.

Visi principai reikalauja vertybių pagal atitinkamą skalę. Vertybės reikalauja jų siekimo. Taigi, jei ateitininkas dejuoja, kad ateitininkija nieko nedaro, jis tik parodo, kad pats nebando šiuos penkis principus ir juos lydinčią vertybių begalybę įgyvendinti savo kasdieniniame gyvenime.

Reikia visapusiškų pastangų

Nutarimas tvirtai įgyvendinti principus tikrai daug reikalauja. Kievienas iš mūsų pažįstame žmonių, kurie yra "pasisavinę" tik vieną principą ir dėl jo gyvena, atmesdami visus kitus. Dažnai yra daroma pastabų apie mokslininkus, kurie užsidaro savo kambary ir "šifrus kalkuliuoja", nepaisydami nei žmonos, nei vaikų, nei kitų reikalų. Visi kurie gyvena pasaulyje turi save ugdyti ir vystyti visapusiškai, visose principų nurodomose srityse. Bandydami įsigilinti į vieną kurį principą, patys pamatom, kad pažanga jame reikalauja tobulėjimo kituose principuose. Visi yra tampriai vienas su kitu susiję, nes tik visi bendrai jie tesudaro vieną pilną gyvenimą.

Mes dažnai girdim, ir gal dažnai patys sakom, kad mes neturim laiko visiems šitiems dalykams, nors nenorim būti ir kaip tie mokslininkai, kurie užsidaro save "dramblio kaulo bokštuose". Studentai dejuoja, kad studijiniai uždaviniai užima visą jų laiką, kad nėra kada į Mišias nueiti ar prie draugovės veiklos bei jos uždavinių prisidėti. Tie patys studentai toliau apgailestauja, kad akademikai yra atsitraukę nuo ateitininkiškos veiklos ir jiems nepadeda. Pastarieji ginasi, kad labai norėtų padėti, bet šeima ir tarnyba užima visą laiką.

Žmogus, kuris supranta, kad visi penki principai yra būtini žmogaus gyvenimui, ir kad jie yra neatskiriami vienas nuo kito, niekad nedejuoja, kad neturi laiko. Jis neturi laiko dejuoti. Jis mato, kad geras žmogus su Dievo pagalba visada save kuria, save atnaujina, siekia pilnatvės, siekia save išvystyti ir atbaigti. Senieji pagonys filosofai jau seniai žinojo, kad "žmogus turi tapti tuo, kuo jis yra" O Kristus atnešė specifinius nurodymus, kokį kelią reikia sekti, žengiant į tikrąjį at-

sinaujinimą, ir Jis neslėpė šio kelio sunkumo. Žmogus buvo sukurtas darbui ir mes turime mokytis sunkiai, gerai ir atkakliai dirbti.

Kalbėdamas apie lietuvių kultūrinį išlikimą, kun. Yla pabrėžia, kad kiekvienas lietuvis dabar yra įpareigotas šalia savo darbo atlikti dar kitų trijų žmonių darbą. Neužtenka dirbti aštuonias valandas į dieną — reikia dirbti trisdešimt dvi valandas į dieną! Kad tiek daug atliktume, turime dirbti greitai ir efektingai. Iš to seka, kad jei mes norime įgyvendinti ir išlaikyti tikrą krikščionišką žmoniškumą, kuris remiasi penkiais ateitininkiškais principais, turime padaryti penkių žmonių darbą! Darbo visada bus daugiau negu galim padaryti, bet mes turime džiaugtis, kad jį atlikdami nebūsim tinginiai.

Reikia užsidegimo ir atsparumo

Ateitininkų ideologijoje glūdi aiški misija. Ateitininkų šūkis žodžiais nurodo tos misijos idealą — "Visa atnaujinti Kristuje". Tad kiekvienas ateitininkas turi pirma savo, o paskui kitų širdyje uždegti to idealo troškimą: prote žadinti jo supratimą, o sąnariuose skatinti jo vykdymą. Inercija turi nugalėti pasyvumą ir iniciatyvos stoką. Visi principų uždaviniai plaukia iš šito idealo. Kievienas vertybių įgyvendinimas veda arčiau jo. Kiekvienas darbas gerai padarytas su geru nusiteikimu ir dėl Dievo garbės savo būdu įgyvendina tą idealą — "Visa atnaujinti Kristuje". Kiekviena diena išgyventa su jautrumu Kristui ir Jo artume, įkvėpia norą tą dieną atnaujinti Jame. Pajutimas reikalo nuolat save atnaujinti tad ir yra misijinis jausmas, reikalaująs nuolatinės, ilgos ir atkaklios kovos. Kiekvieną dieną reikia iš naujo pradėti. Po kiekvienos nesekmės — vėl stengtis. Visada yra noras mažinti įsipareigojimus, ieškoti to kas lengviau, patogiau. Norim savimi pasidžiaugti, pasididžiuoti sau, kad jau "aš tą ir tą padariau, jau pasitarnavau Dievui ir dabar galiu pailsėti". Iš kitos pusės, yra tokių, kurie iš pat pradžių nusiginkluoja idealo akivaizdoje sakydami, jog užtai jis ir vadinamas idealu, kad nepasiekiamas. Ir jie visai nebando, visai nepajuda idealo link. Suranda milijonus išsisukimų: laiko stoka, gabumų neturiu, esu kitokio charakterio, negavau gero mokymo...

Išsisukinėjimais parodom, jog neįsidėmėjom, kad krikščionio, lietuvio ir šeimos nario gyvenimas yra kova. Misijinis jausmas — visa atnaujinti Kristuje — savaime atneša pasiryžimą, pasiaukojimą. Pa-

galiau galime suprasti kodėl Sutvirtinimo sakramentas yra reikalingas vidinei kovai.

Reikia įsipareigojimo

Kaip išmokome kursuose, misija yra ir tam tikra atsakinga pasiuntinybė — tam tikras angažavimasis. Misija pirma reikalauja asmeniniai priimti pašaukimą, o tik paskui ji tampa pasiuntinybe kitiems. Misija mobilizuoja visą žmogų visam laikui. Ji reikalauja, kad žmogus pakeistų savo gyvenimą ir tarnautų jos idealui. Aiški ir reikšminga misija iššaukia sąjūdį, kuris iškyla, išauga, įsibanguoja. Taip atsitiko ir su ateitininkais jų įsikūrimo metais. Dvasinė ir kultūrinė ateitininkų revoliucija per 10 draudimo metų išugdė didžiulę armiją. Tai įvyko ne savaime, bet per didelį darbą ir gausų pasiaukojimą. Tas sąjūdis buvo jungėjas tautos ir krikščionybės, kultūros ir religijos. Susirinko ir suderino vertybes, kurios yra būtinos pilnutinio žmogaus pagrindui.

Ateitininkai anksčiau

Visi sambūriai susidaro iš žmonių,kurie siekia tos pačios vertybės. Yra žmonių, kurie siekia tų pačių vertybių pavieniui ar vien savo šeimos ribose, tačiau jie tada praranda tai ką sąjūdis gali duoti: talką ir patikimesnes gaires. Tad žmogus įstoja į sambūrį ar draugiją, kai pamato, kad tai sutampa su jo tikslais, kai pamato kad jam padės ir jis kitiems gali padėti.

Ateitininkai todėl ir bandė aiškiai visiems pristatyti savo tikslą ir priemones. Stasys Šalkauskis, Ateitininkų Federacijos vadas, 1927 m. rašė: "Kilnusis ateitininkų tikslas — visa atnaujinti Kristuje — yra toks idealas, kuris reikalauja nenuilstančios pažangos, kaskart naujų pasiryžimų, atkartotinių atsinaujinimų iš vidaus, nuolatinio budėjimo dvasios".

Pradžioje buvo stipri vidinė jėga: aiškus katalikiškos doktrinos supratimas, entuziazmas pagrįstas valingumu, o prieš

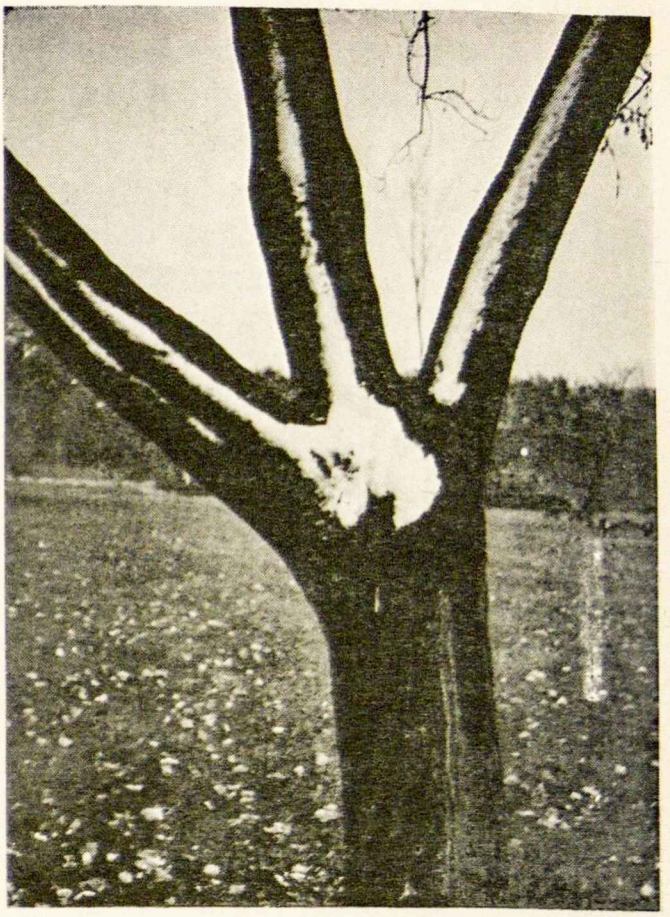

akis — vizija: kokia tobula ir graži galėtų būti lietuvių tauta. Iškilusis sąjūdis reikalavo organizacijinių rėmų ir jie buvo suformuoti. Nevisi lietuviai buvo palankūs šiai organizacijai, ypač kai jos nariai pradėjo veikti politikoj. Nevisi suprato tą sąjūdį, nevisi suprato jo tikslą.

Kur stovime dabar?

Kursuose kun. Yla paklausė: "Kurgi mes stovim dabar? Ar nepasilikom tik organizacija? Per emigracijos metus, atrodo, lyg kažką būtume praradę iš ankstyvosios ateitininkų dvasios". Sąjūdis susideda iš žmonių, kurie jaučia pašaukimą misijai. Ar dabar yra žmonių ateitininkijoje, kurie norėtų rimtai gyventi Evangelijos dvasia, pildyti Kristaus įsakymus ir atnaujinti visą pasaulį? Dievas veikia per žmones. Jis juos vartoja kaip instrumentus. Jis visai Bendrijai davė įsakymą tęsti atpirkimo ir tarnavimo darbą. Kaip II Vatikano Susirinkimas pabrėžė, ne vien tik kunigai turi šią atsakomybę, bet visi

Bendrijos nariai turi rimtai ir inteligentiškai prisidėti. Ypač pasauliečiai turi suprasti savo atsakingą vietą Bendrijoje, savo pareigą prisidėti prie Bendrijos šventumo kasdieniniu savo darbu. II Vatikano Susirinkimas paskelbė Šv. Juozapą tokio gyvenimo pavyzdžiu. Jis buvo tylus, paprastas darbininkas, visada ištikimas uždaviniams, kuriuos Dievas jam uždavė. Savo darbu ilgas ir nuobodžias valandas tarnaudamas žmonėms, jis visą laiką prieš akis laikė Jėzų ir Mariją. Užtai jis be abejo net ir mažiausius darbelius atlikdavo gerai ir su didele meile, pilnai įvykdydamas Dievo valią.

Ateitininkai buvo panašiai pasiryžę dirbti Kristaus akivaizdoje ir Jame atnaujinti viską savo profesijose: universitetuose, mokyklose, spaudoje, medicinoje, mene, vaikų auklėjime. Bet dabar tas kilnus pasireiškimas kažkodėl nubluko kaip tik tuo metu kai jį pradeda įsisąmoninti kitų šalių žmonės. Lietuvių katalikų pasauliečių sąjūdis savo užsimojimu būti ištikimais savo idealui, jau buvo pasukęs Lietuvos dvasinį laikrodį 50 metų pirmyn. Reikėjo tik ideologinio subrendimo ir ištęsėjimo, kad būtume galėję nurodyti ir kitom tautom kelią į natūralų ir pilnutinį pasauliečio dalyvavimą Bendrijos atpirkimo darbe. Bet dabar... kas atsitiko?

Ar trūksta Dievo malonės?

Evangelijoje parašyta: "Be manęs jūs nieko negalite padaryti". Tik Dievas gali suteikti ir palaikyti norą mumyse vesti žmones į Dievo meilę ir kurstyti juose troškimą visa atnaujinti Kristuje. Ar gali būti, kad ateitininkija dabar gauna mažiau dvasinės palaimos ir pagalbos negu anksčiau? Ar todėl nebuvo pažangos, neįsigalėjo atsinaujinimas ir žlugo misijinis jausmas, kad ateitininkai pamažu apsnūdo ir nuėjo tarp erškėčių augančių sėklų keliu? Kiek ateitininkų dabar supranta, kad pagrindinė ištikimumo idealui kova vyksta žmogaus viduj? Kad tai turi būti asmeniška, nenuilstanti vidinė dvasios kova, kuri išsižada savęs ir visada ieško bei tarnauja Dievo valiai, nenustodama maitintis Dievo meilės liepsna? Tai yra pagrindinis dėsnis, kuriuo remiasi visi penki principai ir visos vertybės. Be aiškaus šito dėsnio supratimo ir vykdymo, visi žmogaus planai ir darbai tampa paviršutiniški. Visi geri norai pamažu virsta savęs pasitenkinimu, savo garbės siekimu. Kiek ateitininkijos narių dabar nenuilstančiai kovoja, kaskart daro naujų pastangų atsinaujinti ir nuolat budi, kad neužkluptų nelauktos problemos bei nenumatyti pavojai. Reikia pažiūrėti kiek narių pasitiki ir prašo šitų dalykų iš Dievo, kuris, pagal Katalikų Bendrijos mokslą, yra paveikiamas malda, Sakramentais, pasiaukojimais, pasninku, geru darbu ir budėjimu? Šitie yra Evangelijos raginimai. Tas kuris jais neseka — negyvena krikščioniškoj dvasioj. Kažkas yra prarasta — kova ir misija ateitininkuose yra pamiršta. Ateitininkai nepasiliko pilnai ištikimi Kristaus dvasia.

Ar pajėgsim atsinaujinti?

Ar ateitininkija dar pajėgs save atsinaujinti Kristuje? Tai reikalauja tikros revoliucijos. Nariai turi atgauti savo tikrosios misijos intuityvinį pajutimą, protinį supratimą ir entuziazmą dvasinei kovai. Tai bus daug sunkiau įgyvendinti negu buvo sąjūdžio įsisteigimo metais. Tada priešai buvo išoriniai: Maskva norėjo laikyti Lietuvą tamsia ir juoda, rusų marksistai ir lenkų pozityvistai traukė lietuvius į grynai politinę kovą, o intelektualai nihilistai, pragmatikai, materialistai ir progresistai atakavo tikėjimo pagrindus. Tačiau, vargo mokyklų dėka, eilinis lietuvis žinojo savo tikėjimo tiesas ir tautos ypatybes. Žmonės pripažino objektyvią tiesą ir aiškiai matė tiesos ir melagystės, gėrio ir blogio rubežius. Augantieji lietuvių visuomenės vadai gerai pažino priemones vedančias krikščioniš-

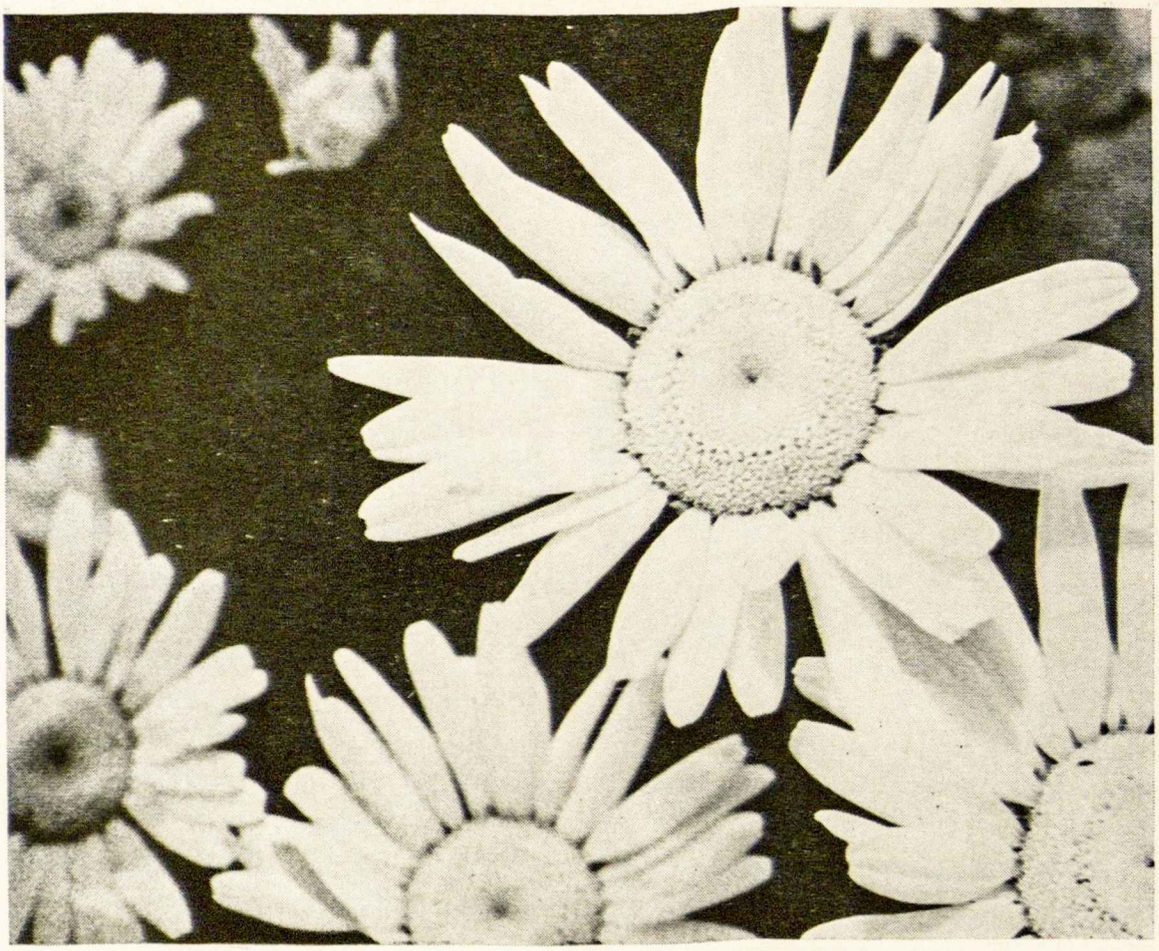

kon, žmoniškon ir tautiškon tobulybėn. Senoji ateitininkų dvasinė revoliucija įveiksmino religines ir kūrybines tautos jėgas. Jas susiejo su integralinio humanizmo kryptimi Europoje ir su Lietuvoje vykusiais sąjūdžiais 16, 17 ir 19 amžiuje, ir pastūmėjo tautą į gilesnį, pilnesnį ir dinamiškesnį krikščionybės išgyvenimą.

Dabartiniu metu ateitininkai ir visi, kurie bando gyventi krikščionišką gyvenimą, taipgi turi daug išorinių priešų, daugiausia tų pačių kaip seniau ir dar naujai atsiradusių. Jau pats visų šitų priešų buvimas — kurie yra atkaklūs ir agresyvūs, pilnai užsiangažavę ir pasiryžę kovoti — reikalauja, jog ateitininkai, kaip ir visi katalikai, atidžiai budėtų, kad kartais nebūtų netikėtai užklupti ir atsipeikėję nerastų priešą perkopusį per sienas ir klaidingomis idėjomis bei polinkiais įsiveržusius į ateitininkų dvasią, protą, veiksmus.

Turime akylai budėti

Krikščionys visada turėjo budėti, bet dabar — daugiau negu seniau. Dabartinė kultūra laisvame pasaulyje nėra krikščioniška. Amerikos visuomenės vadai yra pasisavinę nekrikščioniškus standartus arba atvirai prieškrikščioniškus. Jie pristato dabartyje paplitusias idėjas: sukuria "gero" gyvenimo vaizdą ir "tikro" vyriškumo bei moteriškumo savybes. Jų sukurtus vaizdus priima milijonai žmonių ir bando pagal tai įprasminti savo gyvenimą. Blogi standartai perduodami draugams, ir tas blogis didėja. Pavyzdžiui, kai moteris pasidaro sau abortą, jos draugės nenori jos kaltinti žmogžudyste. Jos bando ją pateisinti ir tokiu būdu prasižengia su objektyvios tiesos sprendimu. Ateitininkai irgi nėra pilnai atsilaikę prieš šį palaipsnį moralinių standartų kritimą. Net kai kurie pačių Katalikų Bendrijos hierarchų neatsilaikė nuo šio supasaulė-

jimo. II Vatikano Susirinkimo metu įvykdytų pakeitimų priedangoje pasidarė vis lengviau įkišti netikrą pinigą — "atsiklaupti prieš pasaulį" (Maritain). Pamirštama, kad nors pasaulis buvo sukurtas geras, bet žmogaus nukritimas — gimtoji nuodėmė susilpnino jo prigimtį, jo natūralų polinkį į gėrį ir į tiesą. Kiekvienas krikščionis ir visa Bendrija turi saugotis, kad savęs neapsigautų tikslų nusistatyme ir jiems tinkamų priemonių pasirinkime. Kartais pastebime kaip kai kurie klystą, bet gerų norų kupini kunigai, bando "suderinti" tikėjimą su dabartinėmis filosofijomis ir sąjūdžiais. Pradedama pabrėžti malonesni ir lengvesni katalikiškumo bruožai, retai arba visai nebeužsimenant apie sunkesnius įsakymus ir nepopuliarius dabartinei pasaulio galvosenai Bendrijos sprendimus. Pavyzdžiui, retas kunigas dabar aiškiai ir autoritetingai dėsto Bendrijos mokslą apie tikrojo šeimiškumo principus lytinių santykių ir gimimų kontrolės atžvilgiu. Kas davė kunigams idėją, kad pataikavimas žmonėms ir jų neišmokslintoms bei neinformuotoms sąžinėms veda į tikrąjį asmenybės augimą ir brendimą? Atsitinka, kad kai kurie kunigai bando išvystyti "ekumenizmą" nutylėdami arba net nuslėpdami visas katalikiškojo tikėjimo tiesas, kurios skiria mus nuo kitų krikščionių. Žmonės, kurie jų klausosi, susidaro vaizdą, kad visos religijos lygios ir katalikai visai bereikalingai nori būti kitokie negu, pavyzdžiui, protestantai.

Kaip matome iš tų kunigų, kurie paliko Katalikų Bendriją arba savo pašaukimo atsižadėjo, jų pirmoji nuolaida buvo atsisakymas kovoti su dabarties išoriniais Bendrijos priešais ir saugoti kitus tikinčiuosius nuo puolimo. Jie nebudėjo ir pamažu nuėjo neteisingais ir pasaulio dvasiai pasiduodančiais keliais. Taigi, išoriniai priešai ir kliūtys krikščioniško ir specifiškai ateitininkiško gyvenimo taip įsigalėjo dabartinio pasaulio aplinkoje, kad net kerdžius paveikė.

Turime būti vidiniai tvirti

Vis dėlto, didžiausi priešai, rimčiausios kliūtys ir pagrindinės kovos vyksta žmogaus viduje — jo dvasioje. Jei žmogus labai myli Dievą, Jo žodį, jei jo pagrindinis siekimas yra surasti ir įvykdyti Dievo valią, tai išorinės kliūtys jam tampa nekenksmingomis. Tas žmogus galės pakelti visus išorinius pavojus. Jis bus tartum erelis, kuris lengvai pakyla virš visų priešų, virš visų audrų.

Toks vidinis tvirtumas reikalauja teisingo bei aiškaus Katalikų Bendrijos mokslo supratimo ir noro bei valios visus žmogaus dvasinius įsipareigojimus pilnai įgyvendinti. Šių dalykų dabar skaudžiai trūksta ateitininkijoje. Todėl tikras atsinaujinimas Kristuje, tikrojo misijos jausmo atgavimas bus daug sunkesnis nei buvo organizacijos kūrimosi metais. Žinoma, vienu atžvilgiu mes esame panašūs pirmiesiems ateitininkams: esame jauni ir visa ateitis prieš mūsų akis.

---

* Ideologiniai kursai Dainavoje.

** Le Paysan de la Garonne, 1966 Desclee De Brouwer.

Kunigas ir lietuvių tauta

Prel. dr. J. B. Končius

Kunigo paskirtis ir jo veikla yra labai reikšmingi ir nepaprastai svarbūs kiekvieno lietuvio gyvenime. Kunigas yra tarpininkas tarp Dievo ir žmogaus ne tik dvasiniuose-religiniuose dalykuose, bet ir visuose svarbesniuose žmogaus gyvenimo įvykiuose. Kunigas moko mylėti Dievą, artimą ir savo tautą. Geras kunigas pirmoje eilėje veda žmones prie Dievo — amžinosios žmogaus laimės. Bet jis rūpinasi ir žmonių žemiško gyvenimo gerbūviu. Jis guodžia kenčiančius, stiprina viltimi nusiminusius, šelpia vargstančius. Geras kunigas tad yra didelė žmonėms palaima, sau — tikras džiaugsmas.

Mūsų brangi tėvynė per ilgus šimtmečius pergyveno daug sunkių ir žiaurių priespaudų, ypač religinų persekiojimų. Nežinau ar Lietuvos istorijoj yra kada nors buvusi tokia nepaprastai žiauri religinė priespauda, kokią ji šiandien patiria po sovietiniu jungu. Rusams užgrobus Lietuvą, 3 kunigų seminarijos (Vilniaus, Vilkaviškio ir Telšių) tuoj buvo uždarytos. Palikta tik Kauno kunigų seminarija, bet ir joje teleidžiama laikyti tik apie 30 klierikų. Laisvos Lietuvos, o net ir caro laikais, vien tik Kauno seminarijoj būdavo apie 200 klierikų. Ir man dar toje seminarijoje tebebūnant (1913 m.), klierikų buvo apie 200. Visose 4 seminarijose buvo apie 600 klierikų. Sovietai-komunistai kitų mokslo įstaigų neuždarė ir studijuojančių skaičiaus neapribojo.

Komunistų tikslas — išnaikinti kunigų seminarijas, ir tokiu būdu išnaikinti vyskupus bei kunigus. Šio tikslo siekdami, jie įkalino arba Sibiran ištrėmė eilę vyskupų, o kai kuriuos nužudė. Taipgi daug nužudė kunigų ir dar daugiau jų ištrėmė į Sibirą. Tokiu barbarišku elgesiu bedieviai komunistai tikisi lengviau mūsų tautą surusinti ir subedievinti — lietuvius paversti savo vergais.

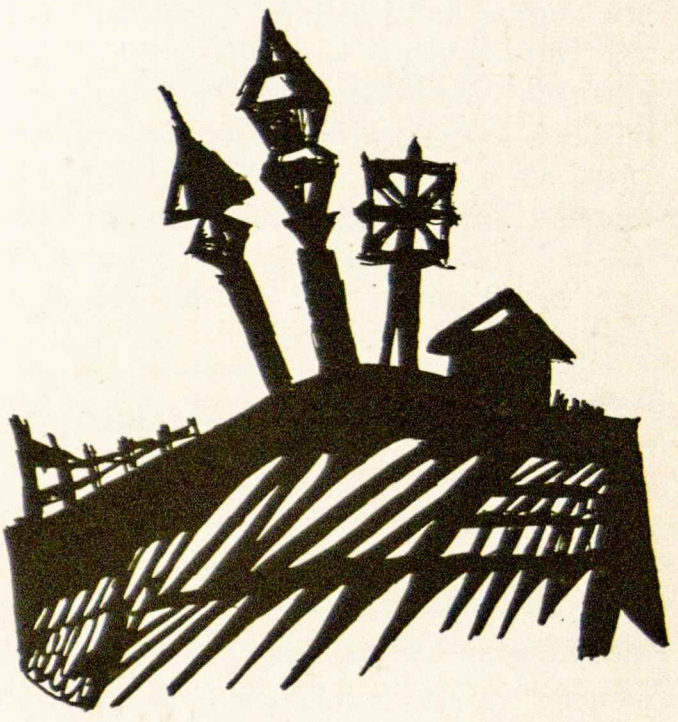

Iš šio, nors ir bendrais bruožais pateikto tėvynėje esančių mūsų kunigų sunkaus gyvenimo ir jų žiauraus traktavimo, galime ir turime pasidaryti atitinkamas išvadas. Ypač laisvojo pasaulio lietuviai, kurių priskaitoma virš milijono, neturi likti šiems faktams abejingi. Ypatingai jūs, jaunime, melskitės ir dėkite visas pastangas, kad, Dievui padedant, iš jūsų tarpo Bendrija ir tauta susilauktų daug šventų kunigų ir Dievo bei artimo meilei pasišventusių seselių-vienuolių. Ir tai ne be pagrindo. Juk mums, gyvenantiems laisvajame pasaulyje, turėtų būti aišku, ką mes turime daryti ir kiek dar daug turime šiam tikslui pasiaukoti, kad galėtume atsilaikyti prieš minėtas baisenybes. Tad visiškai suprantama, kad ir mūsų lietuvių kunigų, gyvenančių laisvajame pasaulyje, yra šventa pareiga per pamokslus ir privačiai paraginti šeimas ir jaunimą tapti lietuvių tautos apaštalais.

Šia proga (gal čia ir "pasigyrimas") pasisakysiu, kad aš tapau kunigu dėka savo mamytės paskatinimo mano Pirmosios Komunijos priėmimo proga: "Tu, mielas Juozeli, būsi kunigėlis. Aš melsiuos ta intencija ir tu, vaikeli, kalbėk kasdieną po 3 poterius į Švč. Trejybę, kad būtum geru kunigėliu". Ir turiu pasakyti, kad ši jos mintis man labai patiko. Nuo to laiko, šalia kitų maldų, kasdien kalbėjau po 3 poterius į Švč. Trejybę minėta intencija. Juos kalbėjau ne tik iki įšventinimo į kunigus (1916 m.), bet juos kasdien kalbėjau ir kunigu būdamas. Net ir dabar, eidamas 58 kunigystės metus, dar vis tebekalbu tuos 3 poterius po kiekvienų Šv. Mišių. Tokiu būdu vykdau motinos testamentą!

Visi po platųjį pasaulį išsisklaidę lietuviai privalo rūpintis ir daryti visa, kad iš savo tarpo išaugintų lietuvių tautai apaštalų, kurie ir religiniu ir tautiniu atžvilgiu darbuotųsi lietuvių ir Lietuvos labui.

Ačiū Dievui, kad lietuviai tremtyje, ypač su JAV lietuvių kunigų (kun. A. Briškos ir kit) pagalba, sugebėjo įkurti Romoj lietuvių Šv. Kazimiero kolegiją — kunigų seminariją, kuri Šv. Tėvo yra patvirtinta ir turi "popiežiškosios" titulą. Šioji kolegija jau nuo 1945 m. iki šiol išauklėjo ir įšventino daug kunigų, kurie šiandien apaštalauja Amerikoje, Australijoje, Kanadoje ir Europoje. Į šią kolegiją įstojančių skaičius nėra apribotas. Studentams neįstengiantiems padengti pragyvenimo bei mokslo išlaidų, kolegija visuomet stengiasi padėti, surasdama gerų žmonių paramą. Tad praktiškai, norintiems įstoti į šią lietuviškąją kolegiją Romoje, lėšų stoka nesudaro kliūčių.

Per savo kunigystės 58 metus visada buvau laimingas ir patenkintas savo pašaukimu tiek grynai pastoracijos, tiek ir artimo meilės darbuose. Baigdamas šį savo straipsnelį, noriu dar pacituoti keletą minčių apie kunigo paskirtį mano paskaitytų Romos lietuvių kunigų susirinkime, dalyvaujant ir mūsų dviem lietuviam vyskupam: P. Marcinkui ir A. Deksniui:

Gyventi šiame gražiame pasaulyje, negeidžiant jo prabangų,

Būti kiekvienos šeimos nariu ir nepriklausyti nė vienai,

Dalintis žmonių skausmais-vargais ir žinoti jų visas paslaptis,

Gydyti žmonių žaizdas, juos vesti prie Dievo ir aukoti jų maldavimus Visagaliui,

Būti tarpininku tarp Dievo ir žmonių, suteikti nuodėmių atleidimą, viltį ir džiaugsmą,

Atnašauti kasdieną dievišką Auką — Šv. Mišias už save ir kitus — yra švenčiausia kunigo galia, džiaugsmas ir privilegija.

Turėti ugninę širdį meilei ir plieno širdį nekaltybei,

Mokyti, pagalbą teikti, patarti, paguosti, melstis ir kiekvieną laiminti.

Mano Dieve, kokia tai nepaprastai kilni paskirtis. Tai tavo kunige, Kristaus tarne, užduotis.

Kryžiaus kelias

KUN. K. ŽITKUS

XIV TAVO POILSIO VIETA

Po kančios, vargų tyli ramybė
Kapo guoly apsiautė Tave...
Bet į kapą grįš gyva gyvybė
Ir gyvent Nemirštantį išves.

Viskas miršta, žemėj kas gyvena:
Juk ir aš skubu gelmėn karstų...
Bet viltis širdy ugnim rusena...
Ir mane prikelsi, Dieve, Tu...

O tikiu, tikiu. Nes Tu žadėjai —
Kad po vargų ir man diena prašvis.
Ir todėl kentėt, kaip Tu kentėjai
Ir kaip Tu — mylėti noriu vis...

GIESMĖ:

Kai akis savas užmerksiu,
Mano sielą Tu nuveski
Amžinon garbėn dausų.

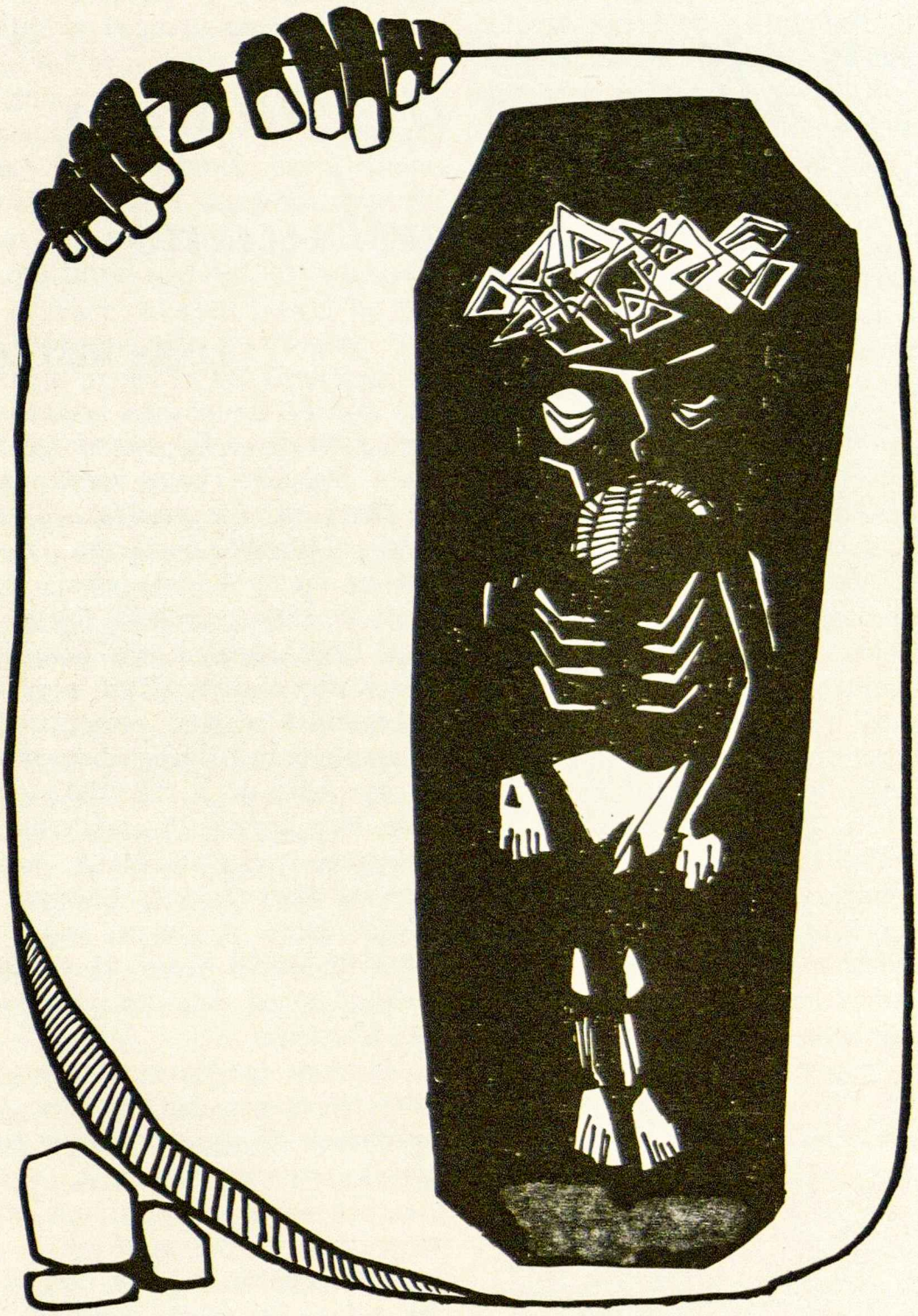

Aloyzo Barono "Abraomo ir Sūnaus" romaną perskaičius

LINAS MIKULIONIS

Maištingo žmogaus sąvokoje glūdi jo ryškus nusiteikimas prieštarauti. Riaušės, revoliucijos — tai amžiais vykstančios žmogaus maištingumo apraiškos. Ir mūsų moderniaisiais laikais galima rasti visą eilę žmonijos maištingumo pavyzdžių. Juodosios rasės sukilimas ir riaušės 1967-tais metais. Dabartinėje Lietuvoje maištingumas prieš okupantą buvo ryškiai parodytas Simo Kudirkos, Bražinskų, 17,000 peticija Jungtinėm Tautoms ir eilė kitų pavyzdžių. Tai pastangos siekti politinės ir religinės laisvės. Juk ir ateitininkijos sąjūdžio pradžia yra maištingumo ženklas prieš tuometinį lietuviuose vykusį nukrikščionėjimą-nihilizmą, nutautėjimą. Ir mūsų kasdieninio šeimos gyvenimo, ginčai ir nesusipratimai su tėvais yra dažnai neišvengiami. Net ir katalikų Bendrija yra pajutusi šį maištingumą (kunigų ir vienuolių vedybos, aborto ir Vietnamo karo klausimai sukėlę daug neramumų pačioj Bendrijos hierarchijoj).

Bet kur gi slepiasi žmogaus maištingumo šaknys? Ar tik jos nebus pasodintos žmogaus begalinio tiesos troškulio gelmėse? Tiesos ieškojimas, jos tikras ar tariamas suradimas bei pastangos tą tiesą gyvenimo tikrovėn perkelti ir net priversti kitus žmones surastosios tiesos principais gyventi — tai istorijos faktų patvirtinta realybė. Tiesos vardu daug kraujo ir ašarų žemėje pralieta. Tiesos vardu daug neteisybių padaryta. Tiesos vardu rašomi valstybių įstatymai, diskriminuojami žmonės, varomas Dievas iš viešumos. Dažnai sunku gyvenime tiesos ir netiesos ribą matyti. Užtat ir prasideda maži bei dideli maištai, prieštaravimai. Savo tiesą gindamas jaunas bernas tvoja boksu oponentą už jo "kritišką" žodį tartą apie jo merginą; komunistinės "tiesos" įstatymui nusilenkdamas komjaunuolis išduoda savo tėvus; o Lietuvos girių tankumoj žūsta partizanas savuoju krauju patvirtindamas savos tiesos išpažinimą, maištaudamas prie komunistinės valstybės įstatymą.

Įvairias maištavimo formas iššaukia arba tiesos nepažinimas arba jos interpretavimas. Pirmuoju atveju turime Koperniko pavyzdį (maištas prieš jo teigimą, kad žemė sukasi aplink saulę). Antrajam atvejui galioja teiginys: vedu kitarasę mergužėlę, nes Šv. Rašte parašyta, jog nebus nei graiko nei žydo". Maištingumas mus visus yra vienu ar kitu būdu paveikęs, nors ir nėra visada pateisinamas.

Maištingumo mintis matoma ir Aloyzo Barono premijuotame "Abraomo ir

sūnaus" romane. Romano pradžioje, skaitytojas yra supažindinamas su pagrindiniu charakteriu Stukėnu, kuris pasakoja pirmuoju asmeniu. Stukėnas, septyniasdešimt metų lietuvis gyvenąs išeivijoj (JAV). Netoli gyvena jo sūnus Rimas su vokiete žmona Verna ir vaikais. Stukėnas save apibūdina "stropiu įstatymų vykdytoju, vis bemąstančiu apie laiką, žmogų, ir įstatymą". Prisimindamas savo jaunas dienas, Stukėnas gailisi neprieštaravęs tėvui ir vedęs jo patariamą "riebesniąją" merginą, nors tikrai mylėjęs "liesesniąją". Užtat jis jaučiasi panašus į gyvį be nugarkaulio, nesugebėjusio maištingai kovoti už tikrąją meilę. Ir vėl Stukėnas atsimena gyvenimą karo metu Vienoj. Tada buvo dažni bombardavimai. Vieno tokio bombardavimo metu, Stukėno buto savininkas varė visus gyventojus slėptuvėn. Žmona ir dukra paklusniai nulėkė rūsin, o jis su sūnum per daug nekreipė dėmesio į šūkaujantį šeimininką ir sau lėtai slampinėjo. Krito bomba ten, kur žmona ir dukra neprieštaraudamos slėpėsi ir jos ten žuvo, o Stukėnas su sūnumi išliko gyvi. Šis įvykis sukrėtė Stukėną: jo maištingumas išgelbėjo jo gyvybę. Vokietijoj, Stukėno sūnus Rimas įsimyli vokietaitę Verną ir ją veda, nors tėvas jos nekenčia. Romanas toliau išsivysto, kai Stukėnas, jo marti Verna, ir sūnus Rimas jau emigravę į Ameriką. Rimas ir Verna įsigijo butą, kuriame gyvena ir vokietis Milleris. Po tam tikro laiko, Stukėnas pradeda įtarinėti Millerį mylint Verną. Pagaliau, vieną dieną Rimas ateina pas Stukėną ir pasako, kad Verna norinti skirtis su juo ir gyventi su Milleriu. Stukėnui pavyksta Verną atkalbėti nuo skyrybų ir Millerį išvaryti iš namų. Romano pabaigoje Gustas, Stukėno vyriausias vaikaitis, slaptai ateina pas Stukėną prašydamas pinigų. Mat jis žadąs Kanadon pabėgti, nes jo draugas sužalojęs Millerio automobilį ir policija dabar ieškanti abiejų. Stukėnas prižada Gusto neišduoti, bet apgalvojęs paskambina Rimui, atvyksta policija, Gustas išsigąsta, bando pabėgti, bet būna peršautas ir atsiduria ligoninėje. Tas maištingumas vis matomas visam romano bėgyje. Daug kartų, kaip ir pabaigoje su Gustu, Stukėnas nors ir pabrėždamas žmonių maištingumo reikšmę žmonijos pažangai, vis dėl to konservatyviai prisipažįsta: "širdies gilumoje aš labiau pasisakau už įstatymą, nes laisvė žmogų užmuša".

Maištingumo pateisinimo klausimas panašus į klausimą: "Ar tikslas pateisina priemones" (Does the end justify the means). Abraomas buvo pasiruošęs paaukoti savo mylimo sūnaus gyvybę Dievui. Kaip mes reaguotumėme šioj padėtyje? Šis romanas ir palieka mus tame pačiame ironijos rate: daug šnekame apie maištingumą, bet visuomet susitaikome su esama padėtimi. Knygos finalą gerai nusako pats Stukėnas: "Aš tyliu kaip laimingas akmuo (...) Ir lėtai mirštu, nes mane žudo ne mirtis ar liga, bet nuolatinis, neatitaisomas graužimasis". Žmonijos tarpe vis kils nesusipratimai dėl skirtingų idėjų, kurios neišvengiamai skatins maištingumą. Vienintelis tiesioginis atsakymas prieš maištingumą išreiškiamas Šv. Augustino mintimi: "Nėra nė vieno tokio kieto geležinio žmogaus, kurio nebūtų galima nugalėti meilės ugnimi".

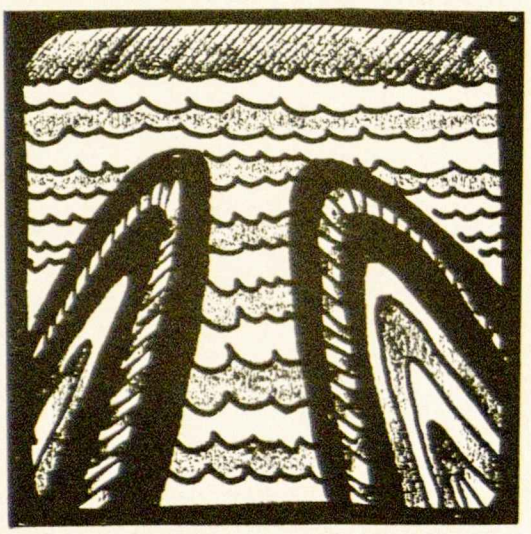

LIETUVOS
NACIONALINĖ
M. MAŽVYDO
BIBLIOTEKA

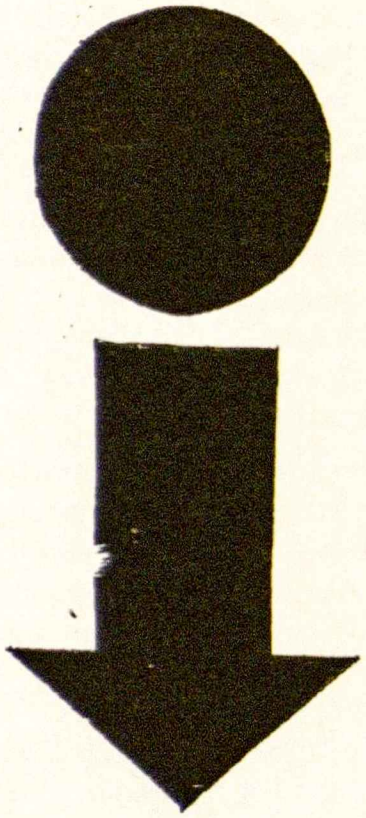

Antanas Maceina, KRIKŠČIONIS PASAULYJE, apie pasauliškio vaidmenį išganymo istorijoje. Tai labai vertingas veikalas visiems ateitininkams: jauniems ir seniems. Išleido KRIKŠČIONIS GYVENIME serijos leidėjai 1973 m. Šv. Jono Krikštytojo parapijos Toronte į Anapilio lietuviškąją sodybą persikėlimo proga. Spaudė DRAUGO spaustuvė, 4545 West 63rd Street, Chicago, Ill. 60629. Kaina 7 dol.

SUVAŽIAVIMO DARBAI, Lietuvių Katalikų Mokslo Akademijos 1933 m. Kaune išleisto leidinio, redaguoto Juozo Ereto, naujas leidimas 1973 m. Romoje. Originalas perspausdintas fotomechaniniu būdu. Perspausdino Pont. Universita Gregoriana spaustuvė. Kaina 12 dol.

Dr. Pranas Skardžius, LIETUVIŠKI TARPTAUTINIŲ ŽODŽIŲ ATITIKMENYS. Tai labai vertinga knygutė moksleiviams ir studentams, norintiems savo gimtąją kalbą atnaujinti, pagyvinti, papildyti lietuviškais žodžiais. Išleido Pedagoginis Lituanistikos Institutas 1973 m. Čikagoje. Spaudė Mykolo Morkūno spaustuvė, 6051 So. Ashland Ave., Chicago, Ill. 60636.

Šaltinis, 1973 m. gruodis, nr. 6, tikybinės ir tautinės minties žurnalas, išeinąs kas antrą mėnesį. Leidžia Šv. Kazimiero Sąjunga ir tėvai Marijonai. Redaktorius — kun. J. Matulis MIC, 16 Hound Rd. West Bridgford, Nottingham NG2 6AH, England. Metinė prenumerata 3 dol.

Mūsų Žinios, 1973 m. nr. 17, 18, 19, 20. Lietuvių Jėzuitų ir Jaunimo Centro Čikagoje dvisavaitinis biuletenis. Leidžia tėvai Jėzuitai. Redaktorė — Danutė Vakarė, 7114 So. Talman Ave., Chicago, Ill. 60629, USA.

Pasaulio Lietuvių Jaunimas, 1973 m. nr. 5, pasaulio lietuvių jaunimo informacinis žurnalas, leidžiamas šešis kartus per metus Pasaulio Lietuvių Jaunimo Sąjungos Ryšių Centro, 2422 West Marquette Rd., Chicago, Ill. 60629, USA. Vyriausia redaktorė — Jūratė Jasaitytė. Prenumerata metams — 2 dol., vieno numerio kaina — 50 centų.

Jaunystės Šauklys, 1973 m. gruodžio mėn. Detroito moksleivių ateitininkų Karaliaus Mindaugo kuopos laikraštėlis. Redagavo Lidija Majauskaitė.

laiškai

Gerb. "Ateities" Redaktoriai,

Pirmiausia norėčiau paklausti, kada Jūs pasivysite dabartinius laikus. Kažkaip koktu; 1974 m. sausio mėnesyje gaunu "Ateitį" 1973 m. kovo mėnesio Nr. 3, vienus metus atsilikusią — skaitai skyrelį "Mūsų veikla" iš 1972 m.

Antra, gaila, kad ateitininkai dar nežino, kad Šv. Rašto Naujasis Testamentas kun. Č. Kavaliausko išverstas okupuotoje Lietuvoje, jau 1973 m. rugp. mėn. buvo perspausdintas Amerikoje ir platinamas po 5 dol. už egz.

Galima gauti kiek tik norima:
Liet. kat. Religinė šalpa
64-09, 56 Rd.
MASPETH, N.Y. 11378. U.S.A.

Trečia, "Ateityje" Nr. 3 pusl. 74 rašoma: "Naujasis Testamentas Lietuvoje". Perskaitęs straipsnelį galvoju, apie kokius laikus rašoma: Ar apie 1939 m. Lietuvą, ar 1973 m. okup. Lietuvą.

Kai rašoma spaudoje apie įvykius Lietuvoje po 1940 m., reikia visada rašyti "rusų okupuotoje Lietuvoje" arba "rusų pavergtoje Lietuvoje". Mes lietuviai sielojamės, kad Kanados ar Amerikos valstybės pareigūnai ar spauda nemini Lietuvos pavergimo. —

Kaip mes galime norėti iš kitų valstybių pareigūnų ar tų valstybių spaudos to, ko mes patys savo spaudoje nerašome, neminime; t. y. Lietuvos pavergimo.

Su geriausiais linkėjimais.

Skaitytojas iš New Yorko.

Į pirmąjį klausimą turbūt atsakyti jau nebereikia. Kad ateitininkai nežino, jog naujasis N. Testamento vertimas perspausdintas JAV-se — tai bereikalingas priekaištas. "Ateities" 1973 m. kovo mėn. numeris sulaužytas ir spaudai paruoštas nuo 1973 m. pavasario iki naujų 1974 m. gulėjo DRAUGO spaustuvėje ir todėl, savaime suprantama, per tą laiką įvyko gyvenime visokių pasikeitimų. Į trečiąjį klausimą atsakant, visi ateitininkai žinome, kad yra tik viena Lietuva, kuri istorijos bėgyje buvo ir laisva ir okupuota. Kad ji yra dabar okupuota — visi, o ypač ateitininkai, puikiai žinom ir nekartą prisimenam bei pabrėžiam. Kad svetimtaučiams reikia Lietuvos okupaciją priminti — irgi sutinkam. ***RED.***

SAO PAULO, BRASIL

Dar vis tebesame maža grupelė — 15 narių. Stengiamės skaičių padidinti veikdami kiek galint daugiau vietiniame lietuvių visuomeniniame gyvenime. Jaunimo namuose "Ramovė" lankome lituanistines pamokas ir rengiame bei dalyvaujame lietuviškose jaunimo Mišiose.

Atostogų metu dauguma iš mūsų dalyvavome stovyklose. Pavyzdžiui, jaunesniųjų stovykloje Teresė Aleknavičiūtė ir Silvija Bendoraitytė (abi ateitininkės) buvo vadovės. Vyresniojo jaunimo stovykloje "Romas Kalanta", kuri vyko labai gražiame Brazilijos pajūryje, vienoj privačioj įlankoj, aktyviai įsijungėme į programą. Štai vienos stovyklavimo dienos įspūdžiai:

Romo Kalantos Diena.

Stovykla buvo pavadinta Romo Kalantos vardu, norint jaunimą paskatinti domėtis tuo kas dedasi jaunuolių širdyse, kurie pasiaukoja aukštam idealui ir už jį net, pagal reikalą, susidegina. Dienos metu visos grupės pasiruošė diskusijoms, o vakare visi eisenoje su kryžiumi ir mergaičių nupintu vainiku žygiavo pajūrio link prie pastatyto altoriaus ir vėliavos stiebo. Keli stovyklautojai atvaizdavo paskutines Romo Kalantos gyvenimo valandas, įjungdami tą įvykį į dainų pynę. Tada "taikos kovotojų" grupės mergaitės padėjo žvakę ir vainiką ant lietuviška trispalve apdengto altoriaus. Sekė tylos valandėlė: visi susikaupę meldėsi ir mąstė. Vėliau visi prie laužo diskutavo apie tai kuo kiekvienas galime konkrečiai prisidėti prie Lietuvos laisvės atgavimo.

Mes savo kuopos susirinkimus darome maždaug kas antrą savaitę. Diskutuojame mums įdomias ir naudingas temas. Pasitariame bei pasiskirstome konkrečiais uždaviniais, kaip talka lietuvių kalbos pamokose ir jaunimo Mišių paruošimas.

Daugumas mūsų šiuo metu talkininkaujame "Žilvičio" grupės dešimtmečio šventės pasiruošimo darbuose. Apie tą šventę pasistengsime vėliau painformuoti.

Kun. H. Šulcas

TORONTO, ONT.

Penktadienio naktį į Pranciškonų stovyklavietę Wasagoje iš Toronto, Hamiltono ir Klevelando miestų pradėjo rinktis moksleiviai praleisti savaitgalį. Tai buvo pradžia Toronto Studijų Dienų. Dar visiems besirenkant pastebėjome, kad šiuose kursuose bus daugiau vadovų negu kursantų. Taip ir atsitiko. Pagaliau visi suvažiavo ir ėjome gulti.

Kai atsikėlėm sekantį rytą, sužinojom, kad nėra vandens. Turėjome vaikščioti nesiprausę,

o dar blogiau — su nevalytais dantimis. Nežiūrint to, skaniai pavalgėm pusryčius ir nuėjom persirengti sportui.

Sportą pravedė MAS Centro Valdyba. Žaidėm krepšinį, futbolą ir pašokinėjom per virvę. Prabėgo kiek laiko ir jau reikėjo eiti į paskaitą.

Kursų tema buvo "Ateitininkų misija". Šios temos išaiškinimui buvo paskirtos trys paskaitos. Pirmą skaitė Vytas Kliorys iš Klevelando. Jo paskaita atsakė į klausimą "Kokia yra ateitininkų misija?". Po paskaitos diskusijų būreliuose nagrinėjome paskaitininko klausimą. Per paskaitą buvo pataisytas "plumbing" ir vėl atsirado vanduo. Nuėjom apsiprausti ir pavalgyti pietus.

Po pietų buvo laisvalaikis, per kurį mes pasikalbėjom ir bendrai susidraugavom su nepažįstamais. Laisvalaikiui pasibaigus grįžome į salę išklausyti dar dvi paskaitas. Pirmas kalbėjo Linas Mikulionis iš Detroito. Jo tema buvo "Ar ateitininkai tinka šiems laikams?". Jį sekė Almis Kuolas iš Toronto. Jo tema — "Ar ateitininkai miršta ar atsinaujina?' Po paskaitų buvo trumpa pertrauka. Sustatėm stalus ir kun. Antanas laikė Mišias. Tada skaniai pavalgėm vakarienę.

Vakare buvo suruošti žaidimai, o po jų, kas norėjo dar galėjo tyliai pasikalbėti ir padainuoti prie sukurto laužo. Bet greit visų akys pradėjo merktis ir nuėjome miegoti.

Jau ir sekmadienis. Laikas taip greit prabėgo. Atsikėlėm, nuėjom į Mišias, o po pusryčių grįžome į barakus susidėti daiktus ir susitvarkyti. Užbaigimo žodį tarė p. Kolyčius, Toronto ateitininkų koordinatorius, ir Kęstutis Šeštokas, MAS CV pirmininkas.

Negalima baigti nepaminėjus mūsų šeimininkių, kurios taip gardžiai mus maitino per šį savaitgalį. Didelis ačiū R. Stravinskaitei, R. Girdauskaitei ir R. Razgaitytei. Jos visos iš Toronto.

Štai ir baigėsi mūsų savaitgalis. Nors ir greit praėjo, aš manau, kad visiems paliko gerą įspūdį ir gal net iškėlė kai kuriem įdomių klausimų.

Rima Gustainytė

DETROIT, MICH.

Sausio 12 - 13 dienomis, Dainavoje įvyko tradicinis Detroito jaunučių ir jaunių ateitininkų išvažiavimas. Visi tėveliai, o ypač jaunimas, nekantriai laukė tos dienos. Vaikai, pabaigę mokytis lietuviškoje mokykloje, išvažiavo Dainavos link. Mus pasitiko sniegas iki kelių, lygus ledas, kaip stiklas, ir nepaprastai geras oras. Truputį pasilinksminę ant Spyglio ežero ir Rambyno kalno, ėjome išklausyti šv. Mišių Baltuose Rūmuose, kurias laikė kun. Babonas. Sekmadienio pareigą atlikę, sėdome prie stalų pasisotinti skania višta ir kitomis gėrybėmis. Pasisotinę, vaikai nuėjo pasiruošti savo programai. Visi vaidinimo veikėjai ir dalyviai susirinko aplink gražiai papuoštą eglę ir Jėzaus prakartėlę. Vaidintojai linksminę svečius, nekantriai atplėšė savo dovanas, kurias vieni su kitais apsikeitė.

Programai pasibaigus vienas tėvelių būrys pasiliko salėje prie šiltos ugnies, o kitas būrys išėjo su vaikais pasivaikščioti. Sportininkai, kurie drįso išeiti į žiemos šaltį, atėjo sustingę ir išalkę. Šeimininkės tačiau žinojo kaip šią nelaimę pataisyt. Greitai jos suminkė tešlą, sutarkavo sūrį ir įkišo į krosnį, vaikų mėgiamiausią valgį "pica". O kai viskas iškepė, išalkusi minia šį populiarų patiekalą "sutašė" iki paskutinio kąsnio. Pavalgius buvo laikas praustis, valyti dantis ir ruoštis eit gult, o tėveliai, apsėdę šildomą židinį, linksmai šnekučiavo ir dainavo.

Sekmadienio rytą puodų barškinimas ir pusryčių kvapas prižadino iškylautojus. Visi, greitai apsirengę, nulėkė į salę pasitikti šiltos kiaušinienės. Jaunimas, vos pusę suvalgęs, vėl spruko laukan, pasidžiaugt žiemos grožiu. Dar truputį pažaidę ant ledo ir apsidžiaugę sniege, visi nenoromis pradėjome skirstytis namo. Buvome išvargę, bet laimingi, kad viskas praėjo be nelaimių. Visi vežėmės į savo namus niekada neužmirštamus Dainavos įvykius.

Vidas Neverauskas

Moksleivių ateitininkų kuopų pranešimai

Moksleivių Ateitininkų Sąjungos suvažiavime, kuris įvyko Dainavoje žiemos kursų metu, buvo iškelta mintis atspausdinti "Ateityje" visus suvažiavimo metu skaitytus kuopų pranešimus, kad visi skaitytojai galėtų susidaryti bent dalinį dabartinių moksleivių kuopų veiklos vaizdą. Pranešimai talpinami šiame ir sekančiame "Ateities" numeryje. RED.

Bostono Maironio vardo kuopa pradėjo šių metų veiklą spalio mėnesy. Buvo išrinkta nauja valdyba: pirmininkas — Tomas Girnius, sekretorė — Nijolė Ivaškaitė, iždininkė —Ramunė Cibaitė, laikraštėlio redaktorius — Leonas Navickas.

Šiais metais problemų nemaža. Ne tik pereitą pavasarį praradom daug stipriausių narių, kurie baigė gimnazijas, bet ir sendraugiai mus apleido: neturim nei globėjo, nei Dvasios vado. Ir net nepramatom, kad artimoj ateity turėsime, nes nieks nesutinka. Todėl turėjom valdybos posėdy aptarti kaip mes vieni veiksime. Nors paprastai, mes metinį laikraštėlį išleidžiame vėlyvą pavasarį, buvo nutarta šiais metais anksčiau pradėti, kad būtų bent vienas projektas prie kurio visi galėtų prisidėt. Taip pat, suorganizavom planus eilei susirinkimų — sudarėm sąrašą galimų lektorių ir temų. (Deja, lig šiol visi lektoriai, kuriuos aš prašiau, yra atsisakę mūsų susirinkimuose dalyvauti). Priėjus prie metinės šventės temos buvo iškelta mintis, kad trys Massachussetts kuopos — Bostonas, Broktonas ir Worcesteris turėtų vieną bendrą šventę. Broktonas šį pasiūlymą jau priėmė, o Worcesteris dar mąsto.

Kaip jau anksčiau minėjau, lektorių surasti mūsų susirinkimams nesiseka ir todėl, grįžę iš Dainavos, Bostono atstovai mėgins inkorporuoti kitus rimto veikimo metodus (pvz. studijų ratelis). Bet kokie patarimai kaip mes galime pagyvinti veiklą bus mielai priimti.

Tomas Girnius

BROCKTONO VYTAUTO ENDZIULAIČIO KUOPOS PRANEŠIMAS

Brocktono Vytauto Endziulaičio kuopa turi 15 moksleivių ir 6 jaunučius. Kuopos Dvasios vadas yra kun. Petras Šakalys. Moksleivių globėja yra Irena Eivienė, o jaunučių — Danutė Alksnienė.

Valdybą sudaro: Pirmininkas — Saulius Eiva, vicepirmininkė — Genė Plonytė, sekretorė — Nida Beržinskaitė, iždininkė — Raminta Skubeikaitė, socialinių reikalų vedėja — Roma Šukytė.

Du nariai dalyvavo Putnamo kursuose ir du dalyvauja čia Dainavoje.

Mes planavom skaityti Šv. Raštą ir lietuviškos literatūros kiekviename susirinkime. Šitos idėjos gerai pavyko.

Mes paskutiniame susirinkime sugalvojom pradėti "Action Group", kuri nagrinėtų Šv. Raštą ir krikščioniškai veiktų.

Mūsų kuopa turi nemaža problemų. Globėja nori mesti mus, ir neturim veiklos dvasios.

Linkiu kitoms kuopoms geros sekmės.

Saulius Eiva

CICERO KUOPOS PRANEŠIMAS

Cicero vysk. M. Valančiaus ateitininkų kuopa yra sudaryta iš septynių būrelių, kuriems priklauso 80 narių. Šešiuose jaunučių būreliuose yra 46 nariai. Būreliai šitaip susiskirstę: 1-4 skyriaus jaunučiai, 1-4 skyriaus jaunutės, 5-6 skyriaus jaunesniosios moksleivės, 5-6 skyriaus jaunesnieji moksleiviai, 7-8 skyriaus jaunesniosios moksleivės ir 7-8 skyriaus jaunesnieji moksleiviai.

Jaunučių ir jaunių susirinkimus kas dvi savaites suruošia ir sušaukia būrelių globėjai. Turime vieną nepareigingą globėją, kuri daug rečiau sušaukia susirinkimus. Jaunučių ir jaunių susirinkimuose pravedami pokalbiai, kurių ilgis priklauso nuo būrelio amžiaus. Po to seka pramoginė dalis — žaidimai. Jaunučių ir jaunių reikalus tvarko globėjų būrelis, Tėvų Komitetas, ir kuopos globėjas. Kiekvienas būrelis turi po valdybos narį kaip globėjo pagalbininką.

Šeptintasis kuopos būrelis yra bendrasis vyresniųjų moksleivių-gimnazistų būrelis. Turime 34 narius. Būrelis šįmet turėjo penkis susirinkimus. Buvo diskutuojama per visus susirinkimus katalikiškumo tema, išskyrus pirmąjį susirinkimą, per kurį svarstėm metų veiklos planus. Susirinkimo medžiagą pristato kuopos narys, kuris yra paegzaminuojamas globėjų apie savo žinias savaitę prieš susirinkimą. Po pritatymo vyksta diskusijos, o tada — pramoginė dalis: užkandžiai ar kokia išvyka.

Veikla šįmet prasidėjo vasaros atostogų metu. Rugpiūčio mėnesį statėm vežimą vienam iš didžiausių metinių paradų Čikagoje — "Captive Nations Day Parade". Mūsų įrengtas vežimas buvo pirmutinis lietuviškas vežimas nuo tos metinės parodos įsisteigimo. Mes atstovavom ateitininkų organizaciją ir buvo smagu važiuoti Čikagos State gatve, juodukų minioms mus befotografuojant.

Turėjom bendrą kuopos iškylą spalio mėnesį. (Buvo tartasi bendrai iškylauti su Čikagos kuopa, bet Aloyzas nesuprato kur iškyla bus ir nuvažiavo į kitą vietą). Mums tradicinę adventinę paskaitą skaitė kun. dr. Trimakas. Tema buvo: "Tikėjimas — šiaudas skęstančiam, skausmą slopinanti piliulė ar asmenį brandinanti galių versmė". Tema buvo parinkta, kad susiderintų su susirinkimų medžiaga. Paskaita labai gerai pavyko.

Valdyba šįmet sudaryta iš 8 asmenų: pirmininkas ir korespondentas — Petras Kisielius, vicepirmininkė — Daina Skruodytė, vicepirmininkas ir kronikininkas — Vincas Olšauskas, sekretorė — Felicija Radvilaitė, protokolų sekretorė ir laikraštėlio redaktorė — Loreta Stončiūtė, iždininkas, laikraštėlio redaktorius ir foto-kronikininkas — Jonas Kuprys, socialinių reikalų vedėjai — Ramūnas Venclovas ir Natalija Latožaitė.

Veiklos metų pradžioje iždė buvo virš 800 dolerių. Išleidom 90 dol. pavergtų tautų parado vežimo įrengimui, o 140 dol. — kursams. Kadangi kainos dalyvaujantiems Dainavos Kursuose yra gan aukštos, kuopa užmoka pusę kainos. Neduodame nariams pinigų už dalyvavimą kitų kuopų metinėse šventėse ar rekolekcijose.

Mūsų kuopoj yra ir problemų. Susirinkimų diskusinė dalis būna dažnai apmirusi: keli karštai diskutuoja, o kiti tik sėdi ir žiūri. Būrelyje šiek tiek jaučiasi ir nenoras atlikti užduotą darbą.

Negalime daugiau kuopos narių skaičiaus padidinti, kadangi Ciceroj nėra daugiau jaunimo. Šįmet įtraukėm paskutiniuosius 2 į narius. Būtų gera iš socialinio taško vis susilaukti naujų žmonių su naujom idėjom, bet Cicero lietuviško jaunimo daugiau nėra. O mūsų jaunučių skaičius krenta: jaunos šeimos išsikrausto iš Cicero į gražesnes apylinkes.

Ateities planai jau numatyti. Mūsų metinė šventė įvyks kovo mėnesio pradžioj. Turėsime taip pat Pavasario Šventę gegužės mėnesį. Kuopos laikraštėlis "Aštuntoji Diena" bus išleistas metinės šventės proga. Planuojama turėti Studijų Dienas Atvelykio savaitgalį. Nors Velykų metu daug kas vyksta ateitininkiškame pasaulyje (Klevelande ir Toronte), tačiau tikimės nesusikirsti su jų suplanuotais savaitgaliais. Kuopos susirinkimai numatomi šaukti kas 3 savaites. Žadam turėti diskusijas mažuose būreliuose per susirinkimus. Veikla bus paįvairinta iškyla į senelių prieglaudą ir kitom iškylom bei pramogom.

Petras Kisielius

KLEVELANDO MAIRONIO KUOPOS PRANEŠIMAS

Klevelando moksleivių ateitininkų Maironio kuopa šiais metais turi 35 narius. Globėjas yra Kęstutis Sušinskas. Gegužės mėnesį, paskutinio metų susirinkimo metu, įvyko naujos valdybos rinkimai. Išrinkti buvo: pirmininkas — Saulius Čyvas, vicepirmininkas — Romas Kazlauskas, sekretorė — Nijolė Lenkauskaitė, iždininkė — Zita Kripavičiūtė, socialinių reikalų vedėjas — Andrius Razgaitis, korespondentė — Rasa Palūnaitė, Laikraštėlio redaktorė — Kristina Rociūnaitė. Iždė turime 150 dol. ir 6 kuopos nariai dalyvauja kursuose.

Pradėjome naujus metus su visa at-kų šeima linksmu "pikniku". Studentų išleistuvės ir naujų narių priėmimas buvo suruoštas kartu su linksmavakariu, ir žaidimų vakaru. Nuo mokslo metų pradžios esame turėję tris susirinkimus. Pirmame kalbėjo MAS CV pirmininkas, Kęstutis Šeštokas — tema "Kodėl?" Antrame matėme skaidres iš Lietuvos, ir trečiame kalbėjo Elenutė Razgaitytė ir Onilė Vaitkutė. Sekė gyvos diskusijos.

Šeimos šventė įvyko lapkričio 3, 4 dienomis. Jaunimo suruošta programa pradėjom linksmą šeštadienio vakarą. Akademijos metu 10 kandidatų davė įžodį. Paskaitą skaitė Vytas Maciūnas. Kuo-

pos vardu buvo įteiktas įrašas Romui Bridžiui, kuris nenuilstamai globojo mūsų kuopą dešimt metų.

Kiekvieną mėnesį mūsų kuopa suruošia agapę. Visi at-kai susirenka į šv.Mišias, o po to visi kartu pusryčiaujam. Dažnai ta proga jaunučiai paruošia trumpą programėlę.

Švenčių proga buvome išėję kalėdoti. Taip pat aplankėm ir senelius Kalėdų Dieną. Iki šiol esame išleidę vieną numerį kuopos laikraštėlio "Omega". Dabar ruošiamės kartu su studentais ketvirtajam Literatūros Vakarui, kuris įvyks vasario 9 dieną. Taip pat rengiamės Studijų Dienoms, kurios įvyks balandžio 5, 6, 7 dienomis. Laukiame daug atsilankančių.

Kaip ir visi, turime problemų. Didžiausia tai yra ta, kad neturime dvasios vado. Labai pasigendame, bet kol kas nesame radę geros išeities. Šiais metais kuopa amžiaus atžvilgiu yra labai jauna. Pasijunta trūkumas stipresnių narių, bet gal neužilgo ir naujesni nariai įsigis iniciatyvos. Reikia pasigirti, kad nariai dalyvauja visoje veikloje beveik šimtu procentų. Susitinkame dažnai — kas dvi savaites — ar susirinkime, ar agapėje, ar kitoje veikloje. Visi dalyvauja — prisideda, o valdyba labai stengiasi. Tikiuos, kad metus pradėjome gerai ir, kad su visų pastangomis, tęsime darbą atkakliai.

Saulius Čyvas

DETROITO KARALIAUS MINDAUGO MOKSLEIVIŲ AT-KŲ KUOPOS PRANEŠIMAS

Detroito Karaliaus Mindaugo vyresniųjų moksleivių kuopoj yra 33 nariai. Kuopos valdybą sudaro šie nariai: pirmininkė — Gintė Damušytė, vicepirmininkas — Saulius Jankauskas, iždininkas — Darius Mičiūnas, korespondencijos sekretorė — Rita Neverauskaitė, protokolų sekretorė — Kristina Veselkaitė, socialinių reikalų vedėja — Kristina Mičiūnaitė, laikraštėlio redaktorė — Lidija Majauskaitė. Globėjai yra Rita Garaitė ir Rimas Petrauskas, o dvasios vadas — kun. Alfonsas Babonas.

Pradėdami mokslo metus, valdybos nariai su globėjais susirinko ir nustatė visų metų veiklos planą. Kai mes tą planą sustatėm, globėjai buvo patenkinti mūsų dideliais pasiryžimais, bet abejojo, ar mes tuos planus įvykdysim. Mums malonu pasigirti, kad mes didesnę dalį tų planų įvykdėm. Pavyzdžiui, lapkričio 9, 10, 11 dienomis, 1973 m. mūsų kuopa suruošė Rekolekcijas Dainavoje. Pokalbius pravedė ses. Ignė ir kun. Jonas Staškevičius. Dalyvavo maždaug 30 asmenų — 15 iš Detorito ir 15 iš Klevelando. Rekolekcijos kiekvienam dalyviui buvo labai naudingos — buvo įdomūs pokalbiai ir susikaupimo valandėlės gamtos aplinkoje. Detroito moks. kuopa padovanojo kiekvienam rekolekcijų dalyviui po sagutę prisiminimui.

Taip pat valdybos nariai svarstė kaip uždirbti pinigų kuopai ir naujai pastatytai parapijai. Šiuo metu, Detroito moksleiviai suorganizavo loteriją, kurios visas pelnas eis mūsų parapijos reikalams. Loterijos dovanų skirstymas įvyks vasario 23 d. per ateitininkų ruošiamą Užgavėnių vakarą, tad kviečiame visus atvykti.

Mes ruošiam kavutes po Mišių bent vieną kart į mėnesį, kurių pelnas eina taip pat parapijos naudai.

Šiais metais, mes pradėjome spaudos kioską mūsų naujame Kultūros centre, kuris stipriai veikia. Kiekvieną sekmadienį po Mišių čia galima įsigyti liet. knygų, plokštelių, kortelių ir knygelių vaikams. Knygų pardavimu ir užsakymu rūpinasi Detroito moksleiviai at-kai. Be to, mes suruošėm automobilių plovimo dieną. Mašinų plovimo darbu, mes norėjome užsidirbti pinigų savo ruošiamom rekolekcijom. Padarėme maždaug 70 dol. pelno. Taip pat suruošėm Kūčių vakarą. Mes, kartu su tėvais nuėjome į Mišias, paskui valgėme skanią, lietuvišką Kūčių vakarienę. Keliems nariams buvo paskirstyta temos apie Kūčių prasmę, papročius, simbolius. Per vakarienę šie nariai pristatė tėveliams ir svečiams savo paruoštus tradicijų aprašymus. Vakarienėje dalyvavo maždaug 60 asmenų. Šiais metais atgaivinom kvartetą, kuriam vadovauja Pranas Zaranka. Planuojame kartu su studentais ruošti pensininkų vakarą šį pavasarį. Taip pat turėsime "garage sale". Šįmet kaip kasmet, per Vėlines moksleiviai su šeimom lankė kapines. Prie visų mirusiųjų pažįstamų kapų yra kalbamos maldos ir uždegamos žvakutės. Be to dar turėjome tris susirinkimus. Turime naują taisyklę, kad kiekvienas kalbėtų lietuviškai per susirinkimus ir savo lietuvišką žodyną pagerintų. Už kiekvieną anglišką žodį reikia centą mokėti. Pirmame susirinkime buvo fuksų susipažinimas, antrame Linas Mikulionis supažindino narius su

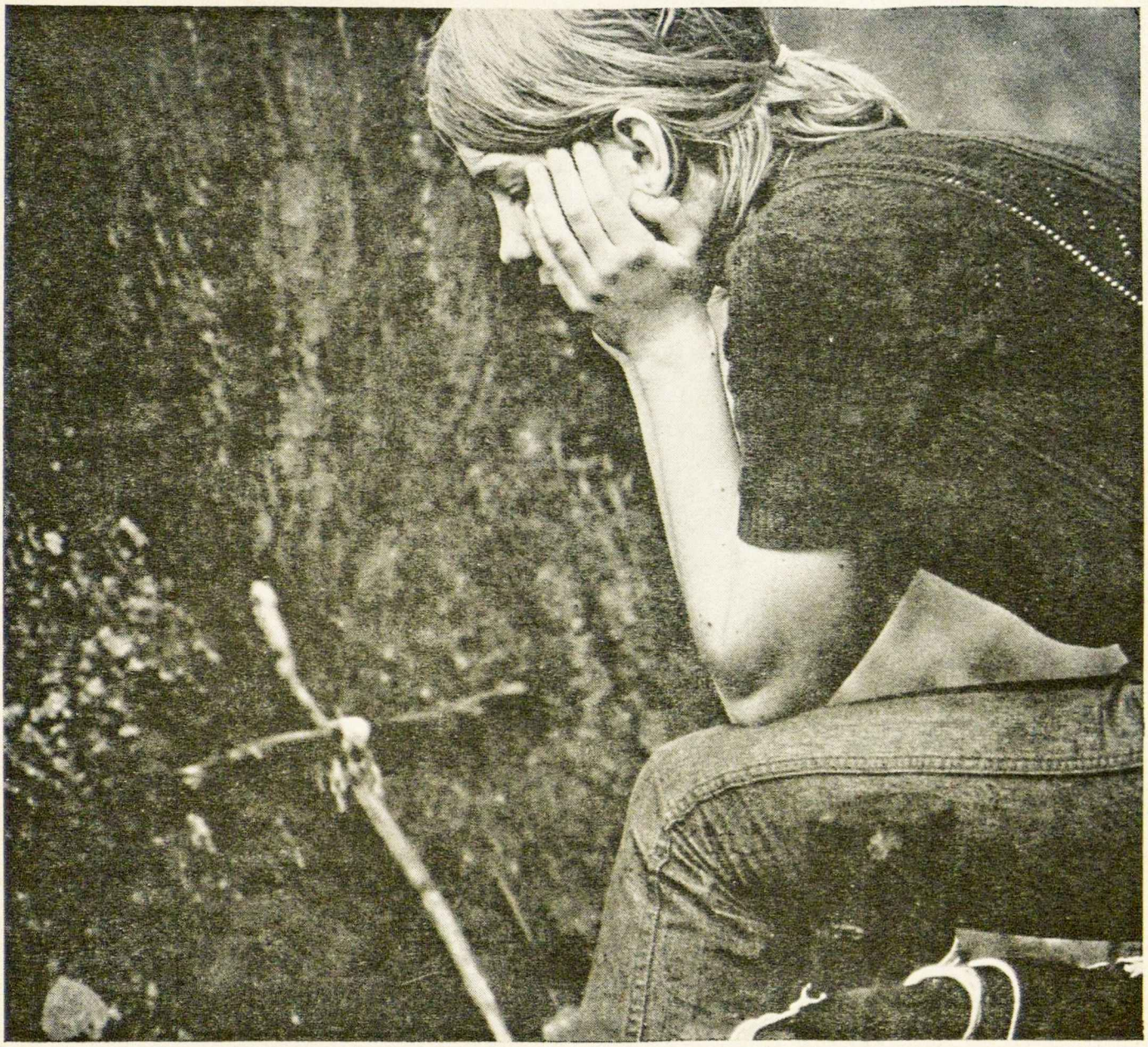

jaunimo organizacijomis ir jų tikslais. Trečiame susirinkime vyko karštos diskusijos apie Viduriniųjų Rytų karą. Per kiekvieną susirinkimą apšviečiam narius apie mūsų planus ir visuomenės veiklą. Taip pat turime ir meninę dalį.

Po rimto darbo mes norime ir pasilinksmint. Surengėm išvyką į vaidinimą "Gigi", bet narių susidomėjimas buvo mažas. Galvojame apie kitas išvykas, pvz.: arkliais jodinėti, nueiti į teatrą, į muziejų. Pati didžioji išvyka bus į "Cedar Point" pavasarį.

Esame parengę savo kuopos laikraštėlį "Jaunystės Šauklys", kuris pasirodys neužilgo.

Išde yra maždaug 120 dol.

DETROITO JAUNUČIŲ IR JAUNIŲ VEIKLA

Jaunučiams vadovauja p. Jadvyga Damušienė. Yra 20 jaunučių 5-10 metų amžiaus. Susirinkimai vyksta kas tris savaites, dažniausia namuose. Susirinkimai yra 2 valandų ilgumo: 20 minučių vyksta pašnekesys apie šventes, apie klausimus liečiant mandagumą, draugiškumą, t. t., o tada seka darbeliai ir žaidimai. Jaunučiai taipgi daro išvykas į vaikų teatrą, į gamtą, t. t.

Jauniams vadovauja p. Marija Jankauskienė. Pas jaunius yra 18 narių. Susirinkimai vyksta irgi kas trečią sekmadienį. Susirinkimo forma: rimtoji dalis, žaidimai arba darbeliai.

Gintė Damušytė

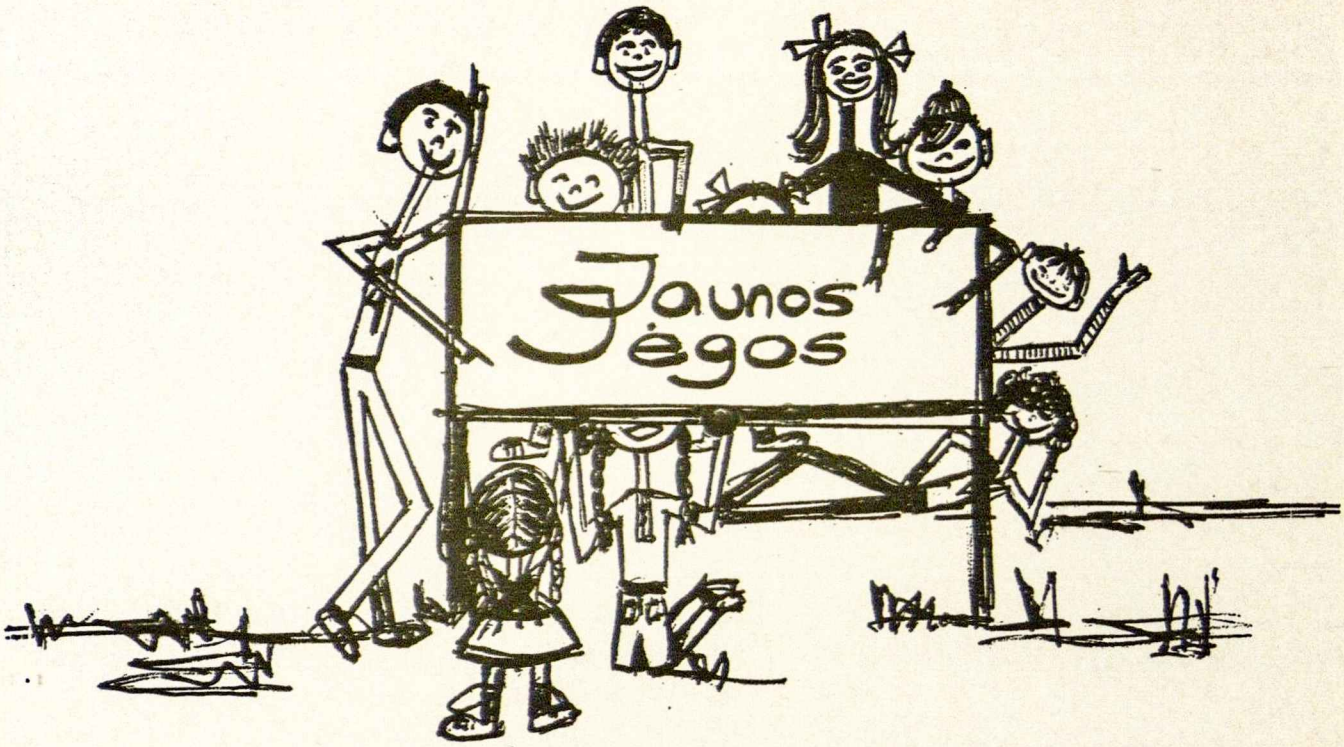

ŽIŪRIU PRO LANGĄ

Vieną tamsią naktį aš miegojau. Staiga aš išgirdau cypimą. Iššokau iš lovos ir šokdama nutraukiau paklodę. Priėjau prie lango ir žiūriu. Mūsų kieme nusileido keista raketa. Ji buvo violetinės spalvos su ružavais taškais. Tą pačią minutę iš raketos išlipo keli maži žmogiukai, o gal ne tikri žmogiukai, bet keisti padarai. Jie buvo maždaug trijų pėdų aukštumo ir labai stori. Jie buvo tikrai keisti: turėjo dramblio galvas, zebros pilvą ir kengūros kojas ir uodegas. Aš taip įsmeigus akis žiūrėjau, kad nemačiau kaip vienas iš jų mane pagriebė. Kai jis mane palietė, aš pavirtau į tokį pat mažą žmogelį. Tada mes kartu išskridome į Marsą ir ten labai gražiai gyvenome.

Rita Stukaitė, 9 m.

Čikagos Prano Dielininkaičio jaunių kuopa.

KUO AŠ NORIU BŪTI

Aš noriu būti mokytoja kai aš užaugsiu. Tada aš galėčiau mokyti vaikus. Kai jie užaugs, jie visi bus gudrūs. Aš taip pat noriu būti mokytoja, nes man patinka mažesni vaikai ir man patinka mokykla. Mano visos buvusios mokytojos man patiko, nes jos buvo geros. Man irgi patinka visi kursai, darbai. Visi šitie dalykai padėjo man nuspręsti, kuo aš noriu būti.

Vida Momkutė, 10 m.
Čikagos Prano Dielininkaičio jaunių kuopa.

KĄ GERO GALIU PADARYT SAVO DRAUGUI

Kiekvienas žmogus ar vaikas turi daug pažįstamų. Taip pat žmogus turi kelis, kuriais jis gali pasitikėt. Tie žmonės yra vadinami draugais.

Yra daug būdų, kuriais gali ką nors gero padaryt savo draugui. Aš galiu daug padėti savo draugui, kai jis suserga. Galiu jį aplankyt, nueit ir parnešt jam užduotas pamokas iš mokyklos. Aš galiu savo draugui paskolinti ką nors ko jam reikia. Aš galiu išklausyti jo problemas ir galiu jam duoti patarimų kada jam reikia tas problemas išspręsti.

Tavęs tikras, geras draugas niekados nepamirš per visą gyvenimą. Tu turi jam tuo pačiu atsilyginti.

Algis Petrulis
Detroito Karaliaus Mindaugo jaunių kuopa.

JEIGU AŠ BŪČIAU GYVULYS

Jeigu aš būčiau gyvulys, aš bėgčiau per mišką. Ten būtų daug medžiotojų, kurie norėtų šaudyti į gyvulius. Aš norėčiau būti gyvulys, nes gyvuliai gali pasislėpti, o žmonės negali. Gyvuliai neėda tiek kiek žmonės ir jie neužima daug vietos. Jie gali labai greitai bėgti, ir turi labai gražius kailius. Vienas dalykas, kuris man nepatinka yra, kad gyvuliai gali būti sušaudyti ir tada iškepti.

Rasa Plioplytė, 9 m.
Čikagos Prano Dielininkaičio jaunių kuopa.

ŽIŪRIU PRO LANGĄ . .

Aš žiūriu pro langą ir matau raketą. Tačiau neišlipa astronautai, bet marso gyventojai. Einu į lauką ir nieko nematau. Grįžtu į vidų ir ten randu... marso gyventojus!! Aš bėgu šautuvo ir į juos šaudau, bet jie nekrenta. Bandau juos pasmaugti, bet jie nemiršta. Tada netyčia atsimušu į juos ir jie sukrenta mirdami. Aš žiūriu nustebus ir noriu apalpti. Užsimerkiu. Atsimerkus žiūriu — jie dingę! Tada aš tikrai apalpstu.

Eglė Butvilaitė, 9 m.
Čikagos Prano Dielininkaičio jaunių kuopa.

Klausimas

Kodėl

KĘSTUTIS ŠEŠTOKAS

Žmogus be abejo yra vienintelis kūrinys šioje žemėje, kuris klausia klausimus. Jis yra kategorizuojantis sutvėrimas, kuris nuolatos ieško 'kur aš šiame pasaulyje stoviu?'. Nenuostabu, tad, sužinoti kad jis nemažai laiko praleidžia vienu ar kitu būdu ieškodamas tikslaus sprendimo ir galutinio atsakymo. Matome pavyzdžius tokių žmonių istorijos knygose, televizijoje ir mūsų pačių aplinkoje. Mes **patys** esame tokie!

Klausimų yra daug, tačiau koks būtų svarbiausias, kalbant apie žmogaus tikslus ir prasmę? Faktiški klausimai — kada, kur, kaip ir t. t., nors savyje įdomūs ir reikšmingi, nėra patys svarbiausi. Ieškodamas tinkamo atsakymo gyvenimo klausimui, asmuo ieško kažko kito. Jis klausia "KODĖL, KODĖL?" Dabar Jūsų eilė klausti. Kas padaro jį tokį svarbų, svarbesnį gal būt už visus kitus klausimus? Argi vienas žodis gali turėti tiek svorio? Gal nevienas iš Jūsų pagalvosite, 'kam jis man čia kalba? Jau žinau ką man sakai — aiškus dalykas'. Tačiau, kiti nežinosite visai apie ką kalbu iš pradžių. Tikiuos, kad kai kuriems pajėgsiu 'bombshell' užmesti.

"KODĖL?" kiekvienas iš mūsų klausiame, kiekvienas ieškome atsakymo. "KODĖL" yra universalus, neribojamas nei vienai tautai, nei vienam tikėjimui, nei politinei partijai, nei vien suaugusiems, nei tik vaikams.

Vieni iš mažo vaiko pirmų klausymų yra:

"Mama, **kodėl** tėtis nešioja kelnes, o tu sijoną?

Kodėl turiu dvi akis, o tik vieną nosį?

Kodėl žolė žalia?

Kodėl tėtė neturi atsakymų? **Kodėl** čia mane atsiuntė?"

Klausinėjimas nesibaigia. Nuo pat mažens vaikas nori žinoti atsakymus, jis nori žinoti kaip viskas veikia, kodėl veikia, o ypatingai kaip viskas jį asmeniškai pa-

liečia. Jo klausimai ne **visuomet** tie patys, bet vis vien daugelis dažnai kartojasi. Atsakymai, atrodo, ne tokie svarbūs, kaip tas faktas, kad **kas nors** jam atsako. Jis klausia "kodėl", bet iš tikrųjų jis klausia "ar tu mane myli, ar tu mane priimi?" Jis nori sužinoti bet tuo pačiu, kas gal svarbiau, jis nori pajusti, kad jis kam nors svarbus. Abu šitie dalykai padeda jam suprasti, nors labai vaikiškai, kas jis yra — **ten kur stovi.**

"KODĖL" klausiama per visą žmogaus gyvenimą. Jis ieško ko nors, vis nerasdamas pilnutinio atsakymo. Jis nuolatos keičiasi, tad atsakymas, kuris jį tenkino prieš metus, nebūtinai tenkina jį dabar. Jis per tą laiką daug ko naujo sužinojo, įgijo naujų pažinčių, perskaitė knygų, gavo patirties gyvenime. Vienu žodžiu, jis JUDA. Jo supratimas vystosi, jis pats vystosi.

Truputį paaugęs, vaikas pasidaro jau nebe vaikas, bet jaunuolis — Tu ir aš. Jis pradeda klausinėti apie kitus dalykus, norai pasikeičia, interesai darosi sudėtingesni. Vadinamas 'teenager' jau kitokius klausimus stato. Jie rimtesni, daugiau subrendę. Šiuo metu jis pradeda tiesiogiai klausinėti kas jis yra, kur jis eina, kodėl dalykai yra tokie, kokie jie yra:

"Kodėl turiu tavęs klausyti?
Kodėl mane tebevadini vaiku, o duodi suaugusio pareigas?
Kodėl turiu taisyklių laikytis?
Kas yra taisyklės?
Kodėl negaliu mylėti, jei man patinka?
Kodėl aš nieko nedarau?"

Šitie klausimai taip pat lydi prie vieno pagrindinio — "Kas Aš Esu?" Jaunuolis taip nori save surasti ir pasistatyti, kad galėtų pasakyt 'Va, aš toks ir toks. Aš save taip suprantu — Jūs mane taip irgi galite matyti ir suprasti'.

Jis ieško reikšmės, prasmės, savo identiteto.

Šitas dalykas gal yra tapęs didžiausiu klausimu, didžiausia krize, su kuria jaunuolis arba jaunuolė šiandien susitinka. Jeigu jos dar nesutikote, garantuoju, kad susipažinsite. Aišku, klausimas nuo amžių yra buvęs mūsų tarpe. Tačiau teigiu, kaip kiti yra teigę, kad šio klausimo reikšmė niekad mums nėra buvus tokia svarbi, kaip dabar. Mes nesame jaunimas, kuris gyveno prieš dvidešimt metų, nei tas, kuris gyveno prieš dešimt. Be to, gyvenimo sąlygos dabar yra pasiekusios niekad nepatirtą stovį. 'Things are different!'

Pagalvokime, esame pirmoji generacija, kuri nuo pat mažens užaugo su televizija. Mažai kas gali atsiminti laikus, kai neturėjome mašinos, o niekas — kai nebuvo automatinės krosnies arba šaldytuvo. Kiekvieno piniginėje ilsisi bent doleris. Ne vienas iš mūsų esame buvę Europoje, o kiti net ir Pietų Amerikoje ar Lietuvoje. Praktiškai, mūsų sąlygos tokios, kad galim daryti ką tik norime.

Tačiau, laisvė savotiškas problemas mums taip pat yra iškėlus. Prieš trisdešimt metų daug kam nereikėjo galvoti per sunkiai 'kas aš noriu būti kai užaugsiu'. Nebuvo daug galimybių. Automatiškai laukė fabriko darbas, ūkis, kariuomenė, o mergaitėms šeima. Tik kai kurių laukė studijos. Nedaug kas rūpinosi ekologiniais klausimais nes pagrindinė ekologinė problema jiems buvo 'ar galėsiu save ir šeimą išmaitinti?' Klausimas 'Kas Aš Esu', nors labai svarbus, neturėjo tiek progos viešai pasireikšti kaip dabar.

Šiandien mums tas klausimas yra realus! Jis atsispindi mūsų drabužiuose, mūsų elgsenoje, kalboje. Matome kas netvarkoj visuomenėje ir norime tą pakeisti. Esame dalis tos visuomenės. Mums svarbu kas jai darosi. Be abejo tas vyko ir su jaunimu, kuris gyveno prieš mūsų laikus, bet jo galia nebuvo tokia kokia ji šiandien yra.

Girdime tą norą žinoti "KODĖL" pačioje savo kalboje. "I'm trying to find out where my head is at; I'm looking for the

real me; Man, that's no my bag; I'm doing my own thing". Identiteto krizė.

Jaunimas buvo ir tebėra idealistų būrys. Jis sudaro lanksčiausią grupę visuomenėje, tad jis lengviausiai ir supranta kitų padėtis. Šiandien jo pajėgumas yra toks, kad jis gali šį tą apie tai padaryti.

— — —

Nu, kas gali priešintis prieš tai ką esu pasakęs? (Pastaba: niekas iki šiol nesipriešino — K. Š.)

— — —

Gaila...

'YOU HAVE JUST BEEN TAKEN ONE MORE TIME!'

Pagalvokite kas yra atsitikę. Aš esu Jus nuvedęs gražiu takeliu ir esu pastatęs Jus stikliniame name. Visiems patiko — niekas nesiskundė. Be to visi sutiko pilnai su tuo ką aš pasakiau. Pirmą sykį išgirdęs tuos argumentus be abejo aš pats būčiau sutikęs. Deja, girdime ką norime girdėti, o ne kas kalbama.

VISI ESAME RUPESTINGI, ar ne? "We are the new generation! I give a damn! We're where it's at! Man, jaunimas šiandien yra O. K.!" Ar ne?

Kaip gali su tuo nesutikti. Visi taip sako.

Tačiau, kas iš tikrųjų vyksta, yra senas žaidimas. Politikieriai nuo amžių jį žaidžia. Kol kas nors mums sako, kad mes valdome, valdyti gali kas nori. Pasižiūrėkime į mokyklas. Esame įsitikinę, kad tikrai mokomės — ruošiamės gyvenimui. Duodame atsakymus į klausimus, kuriuos ne mes, bet kas nors kitas yra pastatęs.

Mieli draugai, esame nauja generacija — taip! Tačiau mažuma tą supranta ir ką nors apie tai daro. Kiti sėdime gale arba sekame kitus kaip avys.

Ar melavau apie mūsų galimybę ir norus? Ne! Norai gražūs, bet grožis kalnų nenuvers; jis nei akmenėlio neapvers.

Negalim užsimerkti. Ieškoti turime. Gal nematote jokios problemos. Esame laisvi — ir užtenka. Tai pirmas ženklas ir pateisinimas šito argumento. Mūsų vadinama laisvė tiek suvaržyta, kad patys to nematome ir nejuntame. Mes **turime** klausti "KODĖL". Yra žmogaus prigimta teisė tai daryti. Laisvė yra kaip tik ta galimybė klausti "KODĖL".

Esame ateitininkai. Vienas iš dažniausiai iškeliamų klausimų yra koks mūsų tikslas? Vėl klausimas "KODĖL?" Mūsų savęs pažinimas ir gyvenimo tikslo supratimas yra visai neišvystyti. Niekad nesame **bandę suprasti.**

Skaitomės katalikai, krikščionys, bet nežinome kodėl. Einam į bažnyčią, bet nesuprantame tikslo. Mums kas nors pasako šokti — mes tik paklausiam kaip aukštai ir... šokame. Užsimerkę prašome, kad kitas mus vestų. Deja, užsimerkę nepastebim, kad jis irgi užsimerkęs...

Jaunimas ypač šiandien turi klausti kodėl. Tačiau dar yra vienas dalykas, kuris reikalingas šio klausimo prasmingumui. Galime klausti kiek norim, bet jei neklausim tam tikrų svarbiausių klausimų, jei neveiksime pagal savo sprendimus, iš mūsų nieko daugiau nebus kaip tik ištižusi generacija, kuriai tėvai per daug davė.

Esame pavieniai asmenys, kurie bando veikti bendram tikslui. Niekas iš tikrųjų už mane arba už Jus negali suprasti, kad darome ką neteisingo, kad turėtume ką skirtingai daryti, kad turime Dievą šitaip suprasti, jei norime į dangų patekt, ar panašiai. Tas turi mūsų pačių būti suprasta, mūsų pačių priimta, mūsų pačių vykdoma. Kitaip būsime tušti, be tikslo, mūsų veikla be pagrindo. Atsakymas kiekviename atskirai glūdi.

MAS

(Moksleivių Atradimų Studijos)

1973-jų gale, kaip ir kiekvienais metais, Dainavos stovykloje buvo moksleivių ateitininkų ideologiniai žiemos kursai. Bet, šį metą ideologiniai kursai buvo priedanga paslaptingam žinių pasikeitimui, kuris pakeis pasaulio istorijos eigą.

Suvažiavę buvo iš Amerikos, Kanados ir net Vokietijos jauni ateitininkai. Ir atsivežę buvo naujų sumanymų, kaip išlaisvinti Lietuvą.

Pradėkime nuo vadovų.

Vytautas Kliorys — matematikas, tarnavęs Amerikos kariuomenėje. Aiškiai gabus ir susipratęs lietuvis studentas. Bet ne visi žino, kad, būdamas kariuomenėje jis pagrobė iš Pentagono slaptus karinius planus ir iš jų sukombinavo naują skraidymo būdą. Prie apykaklės prisisegęs spalvotą propelerį, Vytautas skrenda oru kaip paukštis. Kursuose jis kasdien nešiojo šį propelerį, bet, aišku, negalėjo viešai demonstruoti jo veikimo, kad neišduotų kursų paslapties sovietų agentams.

Kęstutis Šeštokas — studentas ir moksleivių ateitininkų sąjungos pirmininkas. Jis išrado naujus vaistus, kuriuos vartojant nebereikia žmogui miegoti. Išgėręs juos, Kęstutis visą kursų savaitę nemiegojo.

Marius Gudinskas — studentas ir moksleivių ateitininkų sąjungos iždininkas. Išrado mašiną, kuri dublikuoja Amerikos ir Kanados dolerius. Dabar moksleiviai gauna iš Mariaus pinigų savo moksliniams tyrinėjimams.

Viktoras Nakas — studentas ir jaunučių komisijos pirmininkas. Išsamiai išstudijavęs vaikų psichologiją, išrado naują metodą vaikų kontrolei.

Paskaitininkai supažindino kursų dalyvius su didžios paslapties dalykais. Pavyzdžiui, prof. Sužiedėlio paskaita buvo apie naujai išrastą bombą. Labai mokslinis dalykas, todėl gal ne visiems tebuvo suprantamas. Aišku, jis skaitė pagal tam tikrą kodą, ir kursantai suprato, kad kiekvienas jo "reiškia" atstovauja atomą. Dr. Vygantas kalbėjo apie misiją ir kaip bus jai panaudoti "American Airlines" lėktuvai.

Didžiausiąją dalį naujų atradimų atsivežę buvo patys kursantai. Domas Lapkus ir Edis Stukas yra išradę naujus kanapių dūmus, kurie užmigdo priešą. Vytas Keblys turi suformulavęs naują finansinę sistemą, pagal kurią naujoji Lietuva galės pagrįsti savo litą ne auksu, o kanapėmis. Aloyzas Pakalniškis yra išradęs botus, kurie skrenda ir sprogsta kaip raketos. Jis kasdien juos nešiojo ir net pademonstravo veikimą. Naujų metų išvakarėse vienas netyčia šovė nuo kojos ir beveik pataikė į kunigą Ylą. Ačiū Dievui, bote nebuvo sprogstamos medžiagos, tad neįvyko nelaimė. Cicero kuopa buvo atsivežusi chemikalą, kuris pajuodina odą. Vaidinimo priedangoje jie šį chemikalą pademonstravo kursantams. Tik truputį nemalonu, kad Vincas Olšauskas nebegali susigrąžinti normalios odos spalvos ir todėl yra išskirtas iš Cicero visuomenės. Torontas atsivežė Liną Vaitiekūnaitę, kurią kursantai vadino "Vai-tiek-kūno". Ji buvo pavojingas ginklas, nes pajėgė suvilioti bet kurį vyruką. Buvo ir daugiau visokių išradimų, bet dėl laiko stokos negaliu visų čia paminėti.

Paskutinę dieną kursantai turėjo iškilmingą suvažiavimą, bet ir jame viskas buvo kodu pridengta. Pavyzdžiui, kai Bostono kuopa pranešė, kad dar neturi dvasios vado, tai iš tikrųjų reiškė, kad jie dar neturi vandenilio bombos. Čikaga sakėsi neturinti globėjų, bet tai reiškė, kad neturi raketų. O Cicero moksleiviai nesugyvena su globėjais, kas reiškė, kad jau turi raketą, bet iškilę tam tikri techniniai neaiškumai. Suvažiavimas nubalsavo sudaryti komisiją, kuri pakeis jaunučių uniformas. O iš tikrųjų ta komisija turės nustatyti galutinę Lietuvos išlaisvinimo pradžios datą.

Žygio planas jau yra išdirbtas iki paskutinės detalės ir randasi kun. Ylos kambaryje, nedegamoje spintoje užrakintas. Jeigu pasižadate išlaikyti paslaptį, pasakysiu kaip atrodo. O atrodo šitaip:

Cicero kuopa, pajuodinę odas, nuvyksta į Maskvą ir pradeda pirkinėti namus. Maskvoje kyla panika, ir piliečiai pradeda bėgti į priemiesčius. Torontas nusiunčia į Kremlių Liną Vaitiekūnaitę, kuri suvilioja Brežnevą, tokiu būdu dar labiau suardydama Rusijos tvarką. Viktoras Nakas psichologiškai paveikia rusų vaikus, kad šie reikalautų iš tėvų kramtomos gumos. Rusijoje kyla ekonominė krizė.

Tada dr. Vygantas susodina likusius moksleivius į "American Airlines" lėktuvą ir nuskraidina į Lietuvą. Ateitininkai šoka iš lėktuvo užsidėję Kliorio propelerius ir puola Raudonąją Armiją. Visi yra išgėrę Šeštoko vaistų, kad neimtų miegas. Jie naudoja kanapių dūmus ir Pakalniškio botus. Jei nepajėgs sumušti Raudonosios Armijos, pagrąsins Rusijai savo naujoviškomis raketomis ir bombomis. Tada Rusija tikrai kapituliuos.

Puolimas bus finansuojamas Mariaus Gudinsko doleriais. O kai Lietuva jau bus nepriklausoma, jos litas bus padirbtas iš kanapių lapų ir taip pasidarys pačiu brangiausiu pinigu pasaulyje. **Yzas**

ALp(LKA)1786
1974, Nr.4

90.725.308